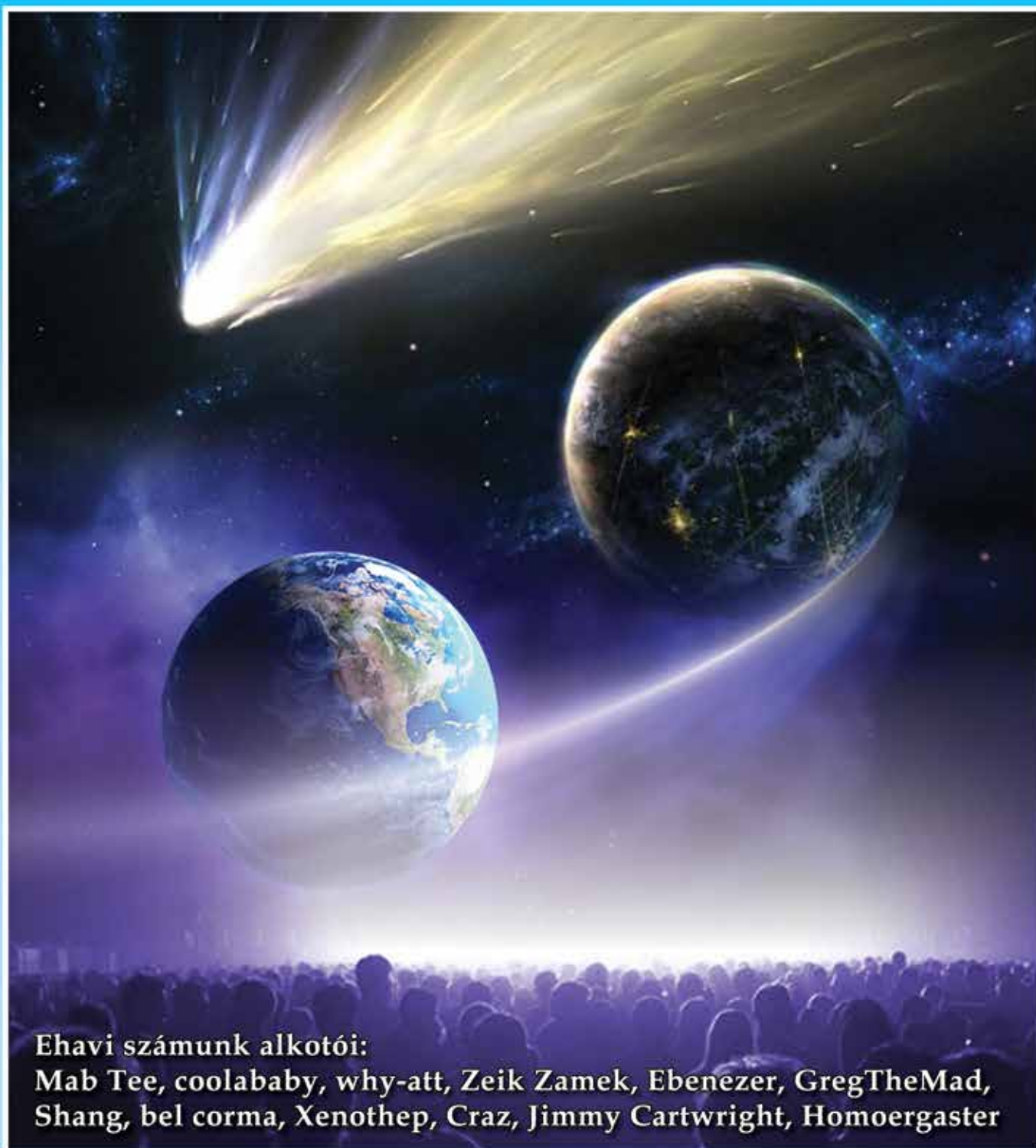

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 1. szám, 2012. január

Ehavi számunk alkotói:

Mab Tee, coolababy, why-att, Zeik Zamek, Ebenezer, GregTheMad, Shang, bel corma, Xenothep, Craz, Jimmy Cartwright, Homoergaster

Tartalom

Hírek, pályázatok	2.
JEGYZET	
2012 - világvége, vagy egy új korszak kezdete? /Jimmy Cartwright/.....	3.
SCIENCE FICTION	
Anna /Ebenezer/	4.
Karkasz úrfi születése /Zeik Zamek/	7.
Karkasz kapitány tréfálozik /Zeik Zamek/	8.
Gaia /Shang/	8.
A tudomány nevében /Mab Tee/	9.
Rövid hír /Shang/	10.
A végső megoldás /Ebenezer/	11.
SZÉPIRODALOM	
Kényes ügy /Xenothep/	12.
Szabadnap /GregTheMad/	13.
Variáció egy sakkjátszmára /Mab Tee/	14.
VERSEK	
Lelkek festője /bel corma/	15.
Sötétség /why-att/	15.
Álminkban /coolababy/	15.
FANTASY	
A halálfejes óra /GregTheMad/	16.
FILMROVAT	
Apollo 18 /Homoergaster/	20.
November /Homoergaster/	21.
TÖRTÉNELEM	
Decemberi események, érdekességek /Homoergaster/	21.
KÖNYVAJÁNLÓ	
Csepregi Tamás: Szintetikus Álom /Craz/	24.
Frank Herbert: Csillagkorbács /Jimmy Cartwright/	24.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VI. évfolyam. 1. szám, 2012. január**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító:

Jimmy Cartwright: montázs netes képekből

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatárs: Bognár Attila

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

A hónap képe: Perspektíva

Hírek, pályázatok

Zombi apokalipszis Simagöröngyösön - HAMAROSAN!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer néhány éve egy ötlet. Egy ötlet, hogy készíteni kellene valami elmebeteg bábfilmet, mégpedig zombikkal. Alig pár óra alatt az ötletből egy egész világ bontakozott ki. Nem sokkal később neki is vágunk a bábfilm elkészítésének - éjszakákat töltve bábuk, kellékek, hátterek, próbafelvételek készítésével. A projekt azonban több okból kifolyólag vakvágányra futott. Az ötlet viszont továbbra is megvolt, így azt gondoltuk, ha már mi magunk nem boldogultunk a bábfilmel, akkor hátha néhány tehetséges íróval karöltve össze tudunk hozni egy novelláskötetet. Mert ugyan bizony mi motiválná jobban a feltörekvő írókat, mint egy jó ötleten alapuló novelláskötet - még ha az alapvetően elektronikusan jelenik is meg.

Némi előkészítés után (írók kiválogatása, felkérése, információk, támpontok, ötletek, helyszínek, karakterek megalkotása) végül minden összeállt egy jó kis zombis novelláskötet elkezdéséhez. Éltre kelt Simagöröngyös a település főbb személyiségeivel, infrastruktúrájával, s nem utolsósorban számtalan olyan elemmel, amelyek felhasználásával kellemes szórakozásban lehet része a tisztelt olvasónak.

A kötetben eképpen nem csak a szokásosnak mondható zombihentelős novellák sorakoznak, hanem olyan alkotások is, amelyek önmagukat sem veszik komolyan.

Az ötlet teljesen klasszikus: sikeres biológiai kísérlet a hidegháború idején, amely jelenünkben tömeges katasztrófához vezet. A megoldások és a kivitelezés azonban jellegzetes, mondhatni sajtóságon magyar - nemhiába tettük fő helyszínét kicsiny hazánkba.

2012 - világvége, vagy egy új korszak kezdete?

Az ember történelme során, sőt, az Univerzum keletkezése óta egyetlen egy dolog volt biztos: a változás. Ősidőktől kezdve azt kutatjuk, honnan érkeztünk, kik vagyunk, hová tartunk. Hiedelmeink, kultúráink, népszokásaink, tradícióink, hagyományaink, világnézeteink, vallásaink is erre épülnek; igyekeznek magyarázatot, választ adni.

Persze az egyszerű ember és a tudományok képviselőinek világlátása sok esetben eléggé különbözött. Ma már elmondható, hogy nem minden esetben a tudomány emberei voltak jobban tisztában a természet törvényeinek mikéntjével. Bizony az egyszerű parasztember sokszor csak mosolygott a tudományos elméleteken; hiszen míg ő megélte a saját mindennapjaiban a természet törvényeit, a tudós a saját, zárt világában gondolkodott el a világ dolgain, vagy jobb esetben egy laboratóriumban kísérletezett.

Amíg azonban a művészet, a vallás és a tudomány szoros kapcsolatban álltak egymással, addig az emberiség nyitott tudott maradni a világra, s még az egyszerű emberek is tisztában voltak mindazon dolgok működésével, valódi természetével, amelyeket most áltudományos kutatók próbálnak megfejteni. Minderről számtalan nép kultúrájában fellelhető megannyi bizonyíték.

Évekkel ezelőtt új világvégét jövendöltek az efféle kutatók (immár sokadjára). Új „ütőkártyára” letek ez ügyben, s mármár biztosan állították, hogy 2012-ben vége lesz a világnak. Mindezt egy ősi, maja naptárra hivatkozva tették, meglehetősen szűk látókörűen. Nem vizsgáltak ugyanis mást, mint magát a naptárat, amely csak 2012. december 21-ig érvényes. Ebből pusztán arra következtetni, hogy onnan nincs tovább, s azt különféle tudományos értekezésekben közzé is tenni, meglehetősen felelőtlen viselkedésnek tartom. Más, értelmes emberek természetesen elkezdtek kutatni az okokat, mígnem rájöttek, hogy a maják mindössze egyetlen korszakra vonatkozólag készítették el a naptárat. Így tehát jogosan adódik a felismerés: 2012 minden bizonnyal nem a világ végét jelenti, sokkal inkább egy korszak végét, s egy új kezdetét.

Itt pedig felmerül a kérdés, hogy vajon a jelenkori tudományos kutatók, avagy éppen az ősi kultúrák jeles képviselői tudtak tudnak többet a világ valódi működéséről?

Természetesen számtalan más elmélet is született arra vonatkozólag (főleg a fenti téves elképzelésből kiindulva), hogy mi is történik majd velünk idén.

Az egyik, mostanában talán legnépszerűbb ilyen teória a(z állítólagosan létező) Nibiru nevű bolygóhoz kapcsolódik, amely cirka 3500 évente jelenik meg a Föld közelében, s érkezését globális katasztrófák jelzik, mivel bolygónknál 26-szor nagyobb. A sumérok szerint Nibiru Marduk főisten lakhelye, aki azután költözött oda, hogy elkergette az égből érkezett megszállókat. Ide kapcsolódik az az elmélet is, amely szerint a Nibirun humanoid lények élnek, egyesek szerint reptiliánok (gyíklények), akiknek képviselői a Földön is jelen vannak, természetesen rejtőzködve, illetve a föld alatti telepeiken. A Nibiru állítólag 2012-ben éri el újra a Földet.

Ehhez szorosan kapcsolódik Dr. Georgi Stankov elmélete, amelyben azt állítja, hogy az Elenin nevű üstökös valójában egy ötdimenziós úrhajó, mi több, a Galaktikus Föderáció egyik anyahajója. Természetesen ez az anyahajó fog bennünket, embereket megvédeni a Nibirun érkező gonosz gyíklényektől, embereket segítségre lesznek a Felemelkedett Mesterek. Ez utóbbiak olyan emberek, akik már számunkra érzékelhetetlen frekvencián rezegnek (lényegében fénylények), így nem láthatjuk őket, de ötdimenziós védelmezőink számára nem

okoz problémát az érzékelésük. Ezen elmélet szerves része az is, hogy a Föld kettéválk egy már régóta tartó energetikai átalakításnak köszönhetően, így lesz egy Felemelkedett Föld, meg egy Katasztrófális Föld – az eltérő rezgésszámok miatt két eltérő dimenzióban. Ha ez nem így történne, akkor természetesen a Föld elpusztul.

Egy másik elmélet szerint az ún. Irányítók által történnek olyan globális változások, amelyeknek hatására létrejön majd egy Világállam. Ezt megelőzően azonban kettéválasztják az emberiséget: az egyik csoport önként és dalolva követi őket egy galaktikus háborúba a Rigel 7 (Beta Orionis) ellen, míg a másik csoport nyugton marad a hátsóján, túlélve, majd végül elűzve a csatározásokban meggyengült Irányítókat. Mindez 2012-höz úgy kapcsolódik, hogy idén bel- és polgárháborúk robbannak ki az EU-ban és tagállamaiban, miáltal több helyen létrejönnek alternatív, párhuzamos államok. Az elmélet szerint azért következhet ez be, mert az Irányítók még jobban a háttérbe vonulnak, s erőiket a Rigel 7 elleni háború előkészítésére fordítják.

A mai ember számára sokkal kézzelfoghatóbb magyarázat pl. a Roland Emmerich által rendezett 2012 című filmben is látható. Ebben tulajdonképpen arról van szó, hogy a Föld pólusváltása következtében elfordul a bolygó tengelye, amely globális katasztrófákkal (vulkánkitörésekkel, viharokkal, földrengésekkel, hatalmas szökőárrakkal) jár, s csak néhány „kiválasztott” éli túl. A kiválasztottak természetesen politikusok, katonai vezetők, tudósok, pénzemberek.

Persze láthattunk már több más példát is a moziban, amelyek valamely tudományos elméletre épültek. Volt már eljegesedés (2012: Jégkorszak), elsvitagosodás (számtalan posztapokaliptikus alkotásban), elvizesedés (Waterworld) is. Olyan is előfordul, hogy valaki a Shadowrun világából ismerhető Ébredésre voksol. Szóval a lehetőségek tárháza szinte végtelen, s majd mindenki választhat neki tetsző elméletet 2012-vel kapcsolatban. Egy rakás efféle elméletet a Hihetetlen magazin is összefoglalt tavaly év végi különszámában.

A fent említett kiadvány foglalkozott a világvége kapcsán egy olyan témával is, amely eddig csak horror, némely esetben sci-fi alkotások alapjául, háttérül szolgált: a zombik által véghezvitt apokalipszis. A sötét mágia által, vagy biológiai kísérletek hatására létrejött zombik számtalan esetben okoztak világméretű katasztrófát filmekben, könyvek lapjain. De persze miért is ne lehetne ez is benne a pakliban, a fent említett, sokszor a valóságtól teljességgel elrugaskodott elméletek mellett? Nyilván e kérdésben is ahány ember, annyi vélemény, mi azonban itt, a szerkesztőség berkein belül határozott tévképzetekkel bírunk afelől, hogy a zombi-apokalipszis igenis lehetséges. Kiindulási pontja pedig a magyarországi Simagöröngyös, ahová két amerikai tudós bénázása miatt lezuhan egy „békebeli” orosz kísérleti műhold. Am ez már egy másik történet...

Mégis, mi a tanulság mindebből?

Jó konspiratológusként azt javasolom, legyünk nyitottak a világ dolgaira, s csak azért ne vessünk el egy-egy elméletet, mert első hallásra bődületes ökörségnek hangzik. Hisz ugyan ki gondolta volna ötszáz évvel ezelőtt, hogy lovak helyett gépparipákon száguldozunk, a levegőben utazunk, mint a madarak, vagy több égi kísérőnket is meglátogatjuk? Tárjuk hát ki az elménket, legyünk megértők az egyes elméletek elvakult hívőivel szemben, s akkor képesek leszünk gyermeki módon rácsodálkozni a minket körülvevő világra.

Jimmy Cartwright

Anna

Sötétség és egyedüllét. Leginkább ez a két tulajdonság jellemzi a minket körülvevő kozmikus űrt, a maga végtelen feketeségével, kiismerhetetlen határaival és ijesztő ürességével. Sötétség és egyedüllét. Szintén ez a két szó illet legjobban a Camen 8 űrhajó fedélzetén alvásszerű sztázisban lévő férfira is, aki a regulátorkapszulában fekvé szellete át az űrugrások okozta gravitációs fluktuációt, amely minden élőlényt, a baktériumtól az emberi testig, elpusztított.

A Camen 8 egy hatalmas, teljesen számítógép-vezérelt szállítóhajó volt, amely az űr végtelen mélységeiből hozta a Földre az értékes ásványokat és energiahordozókat. A jármű szabványos gravitációs impulzushajtoművei hetenként egy űrugrást tettek lehetővé, így az előre beprogramozott út hét hónapig tartott, amely idő alatt a hajó valamivel több, mint 4800 fényévet tett meg. Tulajdonképpen nem volt rá szükség, hogy ember legyen a fedélzetén, ám a szabályzat előírta, hogy a kozmikus térben személyzet nélküli jármű nem közlekedhet, ha abban elegendő hely és energia biztosítható legalább egy főnek. A Camen 8, akárcsak társai, ezért csupán egyetlen embert vitt magára útjaira, és ez az egyetlen személy is a regulátorkapszulában tette meg az utat, öntudatlan dermedtségben. Soha, egészen eddig, nem volt rá példa, hogy ezt a sztázist meg kellett volna szakítani és a személyzet egyetlen tagját kellett ébreszteni.

Sid McDevan először maga is azt gondolta, hogy megérkezett a Föld körül állomásozó kirakodó-központba és ismét csak túl van egy sikeres és felettébb unalmas bányajáratú szolgálton. Ennek megfelelően lustán feküdt, várta a szorgosan besiető orvosi személyzetet, akik szteroidinjekcióikkal segítettek neki az ébredésben és egy kényelmes kiskocsival kifuvarozták őt a lakrészekben kijelölt szállására. Kezdetben nem tűnt fel neki, hogy a terem, ahol a regulátorkapszula is állt, nincs teljesen kivilágítva, mint megérkezéskor lenni szokott és nem hallja a rakodógépek távoli zaját sem. A férfi legelőbb inkább azt találta különösnek, hogy mennyit kéklik ezúttal az orvoscsoport.

Kelletlenül felült és mivel erősen szédült, ülve is maradt. Percek teltek el, de semmi jelét sem tapasztalta, hogy megérkezett a rakodó-központba. Egyelőre annyira kába volt, hogy meg sem ijedt, de tudatának egy apró része már sugallta felé, hogy valami rendkívüli esemény történhetett. Talán negyed óra múlt el, mire elég erősnek érezte magát, hogy felálljon és utánaérezzen a helyzetnek, amely ennyi idő elteltével már kezdte aggasztani. Ha nem érkezett meg, és a hajó számítógépe valamiért felkeltette, akkor annak valami nagyon nyomós oka kellett legyen, és tulajdonképpen Sidnek csak távoli emlékei voltak arról, hogy ilyen szituációra mit is írt elő a szabályzat. Annyit azért határozottan tudott, hogy a szomszédos helységben lévő terminálszobába kell mennie, hogy a számítógép tájékoztassa a kialakult helyzetről.

Kissé tántorogva tette meg ezt a pár méteres utat a halványan kivilágított folyosón, a sztázis átmeneti mellékhatása volt ez, ha az ember nem kapott szteroidokat, és addig tartott, amíg a szervezet ismét hozzászokott a gravitációhoz. Botladozása közben arra gondolt, hogy a majd ötévnyi szolgálata alatt igazából ez az első útja ezen a folyosón, nem számítva az eddigi egyszeri szimulációs gyakorlatot. Az általa megszokott kijárat ugyanis épp az ellenkező irányban volt.

Sid lehuppan a kényelmesnek egyáltalán nem mondható székre a terminál előtt és megérintett pár betűt az érintőképernyő által kirajzolt virtuális klaviatúrán. Nem számított semmire, elképzelni sem tudta, hogy mi okból szüntette meg a vezérlő a sztázist, így csak mereven bámulta a kijelzőt, amint az információkat jelenített meg a számára. Először általános adatokat kapott az utazásról, amelyből megtudta, hogy a 28 beprogramozott űrugrásnak valamivel több, mint a felét tette

meg a hajó, tehát még egy három hónapos út áll majd előtte, ha továbbindulnak. Ezután a Camen 8 háromdimenziós szerkezeti ábráját látta, amelyben különböző színekkel és szimbólumokkal megjelölésre került az ő helyzete, a rakomány elrendezése, a legfontosabb technikai helységek, továbbá az energiaközpont és a hajtóművek csarnokai.

A kijelzőn meglődött a kép és Sid hamarosan a hajtóműrészt leginkább kinagyított alaprajzát látta, amelynek egyik sarkában egy kicsi piros folt jelezte azt az okot, amely miatt a számítógép jobbnak látta, ha felkelti őt álmatlan kábulatából. A piros jel mellett egy kódszám állt, amely azonosította a probléma természetét, de ez Sid számára pillanatnyilag semmit sem mondott. Egy másik terminálon kezdett gépelni, hogy az adatbázisból kikeresse a kódhoz tartozó jelentést. Nem télt hosszas és nehéz műveletbe megtalálni, ám amit látott, az nyomban érzékelhetően megemelte a pulzusszámát és az adrenalin szintjét. A kódszám ugyanis egyértelműen azt jelentette, hogy a hajtóműtérben, a kicsiny piros folt által megjelölt helyen, egy élőlény tartózkodott.

Szinte páratlan, hogy az emberi agy hogyan tud a másodperc tört része alatt üzemmódot váltani és csendes elmélkedésből maximális teljesítményre felpörögni. Sid agya is így tett, amikor felfogta, hogy mit lát. Azonnal lefutott egy újabb ellenőrzést, hogy a jelzett élőlény valóban élőlény és nem egy műszaki hiba, mivel abban abszolút biztos volt, hogy normális esetben teljesen elképzelhetetlen, hogy bármilyen élő anyag legyen a teherhajón, kivéve természetesen az általa elfoglalt egyetlen regulátorkapszulában. A számítógép azonban közömbösen megerősítette, hogy egy élőlényt érzékel, amely ráadásul változtatja a helyzetét is, igaz továbbra is a hajtóművek közelében tartózkodik, és mindössze néhány métert mozdult el az előző észleléshez képest.

A legmeggyőzőbb bizonyíték természetesen az lett volna, ha férfi a hajó kameráinak egyikével ténylegesen is szemügyre vehette volna az idegent, de a hajtóműtérben a mágneses interferenciák miatt nem voltak ilyenek felszerelve. Némi töprengés után utasításokat adott a vezérlő-számítógépnek, hogy zárja le a hajtóműcsarnok valamennyi ajtaját és ne fogadjon el semmilyen nyitásra vonatkozó parancsot a kihelyezett manuális nyitópanelekről, kivéve, ha azokat a nyitókódokat ő maga billentyűzi be. Ez nem okozott gondot a számítógépnek, lévén minden érintőképernyő egyben az ujjlenyomatokat is azonosította, illetve bizonyos előre meghatározott feltételek esetén még egyszerű DNS vizsgálata is alkalmas volt. Továbbra is kételkedett ugyan abban, hogy egy igazi élőlény lehetne a hajón, de tudta, hogy a számítógép addig nem fogja újra aktiválni a regulátorkapszulát, amíg megnyugtatóan le nem zárja a problémát és erre nem volt más mód, mint személyesen ellenőrizni a hajtóműveknek helyt adó termet.

A Camen 8 egy teljesen a funkcionalitásra tervezett és épített teherszállító volt, a lehető legegyszerűbb belső szerkezettel és nyílegyenes közlekedőjáratokkal. Valójában szinte minden összekötő folyosó a rakodórobotok számára volt méretezve, így Sid úgy érezhette, egy széles és magas alagútban halad, amely hatalmas hangárakat kapcsol össze. A központi számítógép végig detektálta a férfi pozícióját a testében elhelyezett implantátum jeledeiről, és előzetesen kivilágította előtte a folyosókat és termeket, majd gondosan sötétségbe borította őket, amikor távozott. Szinte lehetetlen volt eltévedni, az egyszerű elrendezés mellett jól látható feliratok is jelezték az irányokat, amelyet még a robotok vizuális érzékelői is megbízhatóan tudtak azonosítani, akár saját beépített fényszóróik segítségével is, ha a teherhajó áramellátása meghibásodott volna.

Mindennek ellenére az üres folyosók és az óriási konténerek között az ember igencsak kényelmetlenül tudta érezni magát

- a lámpák által be nem világított sötét sarkok és mélyedések, a visszhangzó léptek, a halkan zümmögő berendezések és nem utolsósorban a tökéletes egyedüllét érzése mind-mind keskeny utat nyitott a szorongás előtt. Sid ezekkel a gondolatokkal közeledett a hajtóművekhez és abban reménykedett, hogy bár rendkívül ritkán fordult elő ilyesmi, de talán a számítógép ezúttal tévedett. Akárhogyis volt, hamarosan mindenre fény derül, mivel további két rakodócsarnokon való áthaladás után a férfi ott állt a hajtóműterem ajtaja előtt és a mellette lévő érintőpanelre nézett, amelyen a billentyűk fölött a „Blokkolva, csak engedéllyel nyitható” felirat világított sejtelmes, foszforeszkáló fényvel. Hogy az ujjlenyomat azonosítás elsőre tökéletesre sikerüljön, a férfi gondosan a zubbonyába törölte kezét, majd begépelte a kódot. Az ajtó halk zümmögéssel kinyílt és Sid McDevan a legközelebbi impulzushajtómű mellett megpillantotta az életében látott leggyönyörűbb nőt, ráadásul anyaszült meztelenül.

A férfi annyira meglepődött, hogy se megszólalni, se beljebb lépni nem tudott a csodálkozástól, így a nő törte meg a csendet:

- Maga kicsoda és mit keres a hajón? - kérdezte zavarodottan. - Hogy kerül ide?

McDevan, ha lehet, még mélyebb döbbenettel nézett a nőre.

- De..., de ez a Camen 8 és én vagyok a személyzet - moxygta.

- Hogyan? - nézett rá a nő őszinte csodálkozással. - De hisz én vagyok a Camen 8 személyzete.

Sid értetlenül állt a bizarr helyzet láttán. Saját úrhajóján a számítógép ez idáig példa nélküli módon felébresztette a sztázisból, és most egy meztelen nő a hajtóműteremben azt állítja, hogy ő a Camen 8 személyzete. Mégiscsak megérkezett volna a kirakodó-központba és ez valamiféle teszt lenne? Azt akarják tudni, hogyan reagálna egy ilyen helyzetben? Gyanakodva fűrkészte a hatalmas csarnok távolabbi részeit, hátha észrevesz valamit, ami leleplezhetné ezt a színjátékot.

- Anna Kersk vagyok, és én vagyok a Camen 8 személyzete - mondta némi habozás után a nő, mivel Sid nem szólt semmit.

- Sid McDevan vagyok, és én vagyok a Camen 8 személyzete - nézett rá szigorú arccal a férfi. - Nézze, nem tudom, mi folyik itt, lehet, hogy ez valami teszt, de értse meg, én vagyok a hajókísérő.

- McDevan? - Anna hangjából meglepetés szűrődött ki. - Sid McDevan?

- Igen. Miért, mi ebben a meglepő?

A nő kifejezetten gyanakodó pillantást vetett a férfira.

- Maga valami tesztről beszélt, ez egy teszt? Ez a kiképzésem része? - Anna zavartan nézett körbe a csarnokban, és már nem is Sid felé fordulva folytatta. - Ez nagyon tapintatlan Önöktől. Miért használják egy halott ember szerepét erre?

Sid összerezett.

- Mit mondott? Halott? Hogy-hogy halott?

Anna befejezte a nézelődést és ismét a férfi felé fordult.

- Sid McDevan elhunyt a legutóbbi regulátorkapszulából való ébredésekor. Én vagyok helyette a Camen 8 új hajózája, és ez az első járatom a bányatelepre. Megmondaná végre, mi folyik itt? És miért kell meztelenül állnom?

McDevan sietve levette a zubbonyát és a nő felé nyújtotta, miközben igyekezett nem bámulni őt.

- Köszönöm - jegyezte meg Anna. - Maga tényleg Sid McDevan?

- Igen, én vagyok. És én nem vagyok a kiképzés része, ha ez megnyugtatta.

- Valamennyivel igen, de még mindig nem értem, mi folyik itt.

- Én sem, engem a számítógép ébresztett fel a kapszulában azzal, hogy egy élőlény van a hajtóműterben. Vagyis maga - mondta Sid.

- De ez a Camen 8, nem?

- Az, persze - bólintott a férfi.

- De, ahogy mondtam, Sid McDevan meghalt az utolsó útján és én vettem át a posztját. Én voltam a kapszulában, és itt ébredtem fel a hajtómű mellett. Mi történt?

Sid komoran az ajtó melletti érintőpanelhez lépett. Utasításokat gépelt be, majd ujjait a felbukkanó négyzetbe illesztette.

- Azonosítás - jelent meg a kijelzőn. - Sid McDevan, 9643-455, Camen 8 hajózája személyzet.

Anna is odalépett a kijelzőhöz és megismételte a procedúrát.

- Azonosítás - villant fel a felirat egy pillanatra - ismeretlen ujjlenyomat. Rendszerriasztás.

Sid gyorsan lekapcsolta a riasztást és érdeklődve nézett a nőre.

- Próbáljunk meg valami mást! - javasolta Anna és újra billentyűzni kezdett a panelen.

- Implantátum azonosítás folyamatban - íródott ki a képernyőn - Anna Kersk, 9643-653, tartalékos Camen hajózája személyzet.

- Menjünk a terminálszobába - szólt kurtán Sid -, majd ott tisztázzuk a dolgot.

Anna és Sid szó nélkül sétáltak vissza ugyanazon az úton, amelyen a férfi idejött. McDevan biztos volt abban, hogy Anna tökéletesen ismerte a hajót és a rendszer nyilván nem tévedett, amikor beazonosította az implantátumát. Ugyanakkor kizárt volt, hogy a hajón lett volna az utazás kezdete óta, hiszen az úgrásokat nem élhette túl. Egyetlen lehetőség az volt, hogy a legutóbbi ugrás után került a fedélzetre, de hogy miként, azt Sid el sem tudta képzelni. Ezalatt Kersk agya is a válaszokat kutatta. Akármit is gondolt vagy vélt, a mellette lépkedő férfi kétségkívül Sid McDevan volt, akinek a legjobb tudása szerint halottnak kellene lennie. És miért nem ismerte fel az ujjlenyomatát a számítógép? És McDevant miért igen?

Megérkeztek a terminálszobába és Sid a székre mutatott.

- Üljön le, Anna! Próbáljon belépni a rendszerbe!

A nő leült és határozott mozdulatokkal megadta a kódokat. Eredménytelenül.

- Ezt nem értem - dőlt hátra a széken és megdörzsölte az arcát.

- Ez nem az a Camen 8, amelyen maga szolgál, Anna - kezdte halkan Sid. - A rendszer nem ismeri fel az ujjlenyomatát és a kódjait. Ez nem a maga hajója.

- De az implantátumomat miért ismeri?

- Minden hajózó adata be van programozva a számítógépekbe, de hozzáférése csak az aktuális utazónak van. A rendszer Önt tartalékosnak azonosította, vagyis maga, Anna, nem kapott még hajót.

- De a Camen 8 az én hajóm, mert Ön, már ne haragudjon meg érte, de elhunyt. Én vagyok maga helyett.

- Hogy történt ez a... baleset? - kérdezte bizonytalanul Sid.

- Nem igazán tudom. Április 22-én kaptam az utasítást, hogy vegyem át a Camen 8 hajózási posztját. Csak a bejárás alatt halottam, hogy az előző hajózó, McDevan, a regulátorkapszulából való ébredéskor... szóval, nem ébredt fel.

- Miért?

- Nem tudom, nem mondták. De az út előtt kaptam egy extra injekciót a szokásosokon kívül. Az orvos annyit közölt, hogy ez megakadályozza, hogy McDevan esete megismétlődjön. Ne haragudjon, nem kíváncsiskodtam, nem számítottam rá, hogy találkozom Önnel - mosolygott halványan Anna.

- Persze, ez érthető - vakarta a tarkóját Sid -, ki gondolta volna.

Csend telepedett a szobára, Anna és Sid a saját gondolataikkal voltak elfoglalva.

- Mikor indult? - szólalt meg váratlanul Anna.

- Tessék? Hogy érti?

- Mikor indult, mi volt a dátum? - ismételte kissé türelmetlenebbül a nő.

- Szeptember 10. Miért?

- 2643?

- Igen. Mire akar kilyukadni ezzel?

- Én 2644. április 28-án indultam a Föld-pályán lévő rakodóállomásra. Nézze meg a hajóidőt, Sid!

McDevan néhány virtuális gombot nyomott meg az érintőpanelen, mire a kijelzőn megjelent a pontos dátum, a Camen 8 belső rendszerideje. 2644. január 13. 14 óra 43 perc 28 másodperc.

- Nekem ez rendben van - szólalt meg Sid -, a számítógép a tizenhatodik ugrás után keltett fel.

- Nekem viszont nincs rendben - jegyezte meg Anna. - Én április 28-án indultam el a Földről.

- Azt akarja ezzel mondani, Anna... - kezdte óvatosan a férfi, de elhallgatott.

- Hogy valahogyan visszakerültem az időben, Sid - fejezte be helyette a nő.

- Ez mindent megmagyarázna - szólalt meg Sid a hosszúra nyúlt szünet után -, ha lehetséges volna.

- Talán az. Esetleg a gravitációs impulzushajtóművek miatt.

- Gondolja, ezért került pont oda a kapszulából? - tette fel a kérdést McDevan, bár a válasz meglehetősen logikusnak tűnt.

- Akár - vont a vállát Anna. - Nyilván ott a legerősebb az anomália, amit az ugrásokhoz végzett térhajlítás okoz.

Sid gondolkodóba esett.

- A Camen 8 mindig ugyanazon az útvonalon halad, oda és visszafelé is ugyanazokat az ugrópontokat használja. Vagyis, Anna, Ön a tizenkettedik ugrás után pont ott volt, ahol most

én. Ha akkor történt valami, és átkerült az idő egy másik pillanatába, de ugyanazon a helyen, akkor most éppen itt lenne.

- Elképzelhető, de nem tudom. A regulátorban nem igazán érezni az időt - grimaszolt a nő.

- Nos, igen - szólott Sid és elgondolkodott. - Viszont, ha már ezt említette, akkor volna egy hasonlóan érdekes kérdés, amiről beszélnünk kellene. Mármost a kapszulával kapcsolatban.

- Azt hiszem, sejtem, mire céloz, Sid - bólintott Anna. - A regulátor egyszemélyes.

- És aki kint marad, az... - McDevan nem fejezte be a mondatot, inkább a padlóra bámult.

- Ez a maga hajója, Sid - mondta halkan a nő.

- De a magáé is. Igaz, még nem, de az lesz - mosolygott a férfi, de érezte, hogy ez egy halvány érv jelen helyzetben.

- Kedves Öntől, hogy így látja - erőltetett meg egy mosolyt Anna is.

Komor csend telepedett a kicsiny teremre, mindkét fél számára kínos volt a kialakult helyzet.

- Anna - fordult végül a nő felé Sid. - Maga használja a kapszulát, én majd elintézem a számítógépet.

- Miért tennék így?

- Azt mondta, hogy az ébresztésemnél komplikáció volt és ez... ez végzetesnek bizonyult. Maga viszont kapott egy injekciót, hogy ez ne történhessen meg Önnel is. Szóval, ha én fekszem vissza, meg fogok halni, de ha maga, Anna, akkor Ön túléli majd.

- Sid, amit mond, az teljesen logikus, de... de mégsem kívánhatom Öntől, hogy ezt megtegye értem. Figyelmeztethetnék az orvoscsoportot a problémára valahogy, és akkor jobban felkészülnek.

- Nem, nem hiszem, hogy ez segítene - rázta meg a fejét a férfi. - Lehet, hogy már halott voltam az ébresztés előtt, nem tudhatjuk. Magának kell mennie a kapszulába.

- De... - kezdte Anna, ám Sid beléfojtotta a szót.

- Maga mondta, hogy ez az én hajóm, vagyis én döntök. Különbösen is, a számítógép nem fogadná el a parancsokat, csakis tőlem.

Anna érezte, hogy nincs több kifogás, a férfinak igaza van.

- Sid - nézett a férfira - gondolom, tisztában van vele, hogy ezt sosem fogom tudni meghálálni Önnel.

A férfi elmosolyodott és némán bólintott.

- Viszont meghálálhatom valakinek, aki fontos magának - tette hozzá némi szünet után a nő.

A Camen 8 pontosan három hónap múlva előírás szerint bedokkolt a földközeli pályán keringő kirakodó-központba és a robotok megkezdték a rutinszerűen zajló kipakolást. Az orvoscsoport a szokása szerint a regulátorkapszulához igyekezett és bizony igencsak meglepődtek, amikor Anna Kersk meztelen testét találták benne, Sid McDevan zubbonyában. Természetesen szó sem lehetett róla, hogy Anna tovább szolgáljon a teherhajón, legalábbis nem addig, amíg a szállítóvállalat és a hatóságok megnyugtatóan nem tisztázzák, mi is történt valójában. A vizsgálatok majd nyolc hónap után zárultak le azzal a megállapítással, hogy egyszeri és elkerülhetetlen, nem emberi mulasztásból származó technikai rendelkezés történt, amely további intézkedést nem igényelt.

Ám Anna keveset törődött már ezekkel a hírekkel koppenhágai otthonában, mert más, fontosabb dolgokra kellett figyelnie. Miközben kibámult a tengerre néző lakásának ablakán, mosolygva megsimogatta igencsak kigömbölyödött pocakját és csendesen így szólt:

- Már csak pár hét, Sid kicsim, és itt lehetsz a mamival.

Ebenezer

Karkasz úrfi születése

Néha az élet úgy dönt, hogy megszívat a világon mindenkit, és kreál valami förtelmeset, csak azért, hogy hosszú-hosszú éveken át hahotázhasson kedvére. Létrehoz valamit, amit aztán magyarázni kéne, de megmagyarázhatatlan, meg kéne érteni, de érthetetlen, el kéne fogadni, de ahhoz túlszűz bizarr. A mi esetünkben ez a kreatúra Karkasz Merroo néven bukkant fel az Auxio bolygó 60. sz. közkörházának szülészetén. Humanoidoknál meglepő módon foggal jött világra, és ha már ott találta szájában azt az egy szem fehér kinövést, hát az anyja karjába mélyesztette, amint lehetőséget kapott rá.

A szegény szülő természetesen a szeretet jelének vette a kicsi, ám meglehetősen erős harapást, és meghatódottságában, no meg nem elhanyagolható fájdalomában azonnal könnyek futottak el fáradt szemeit. A büszke apuka megsimogatta a kis agresszor buksiját, aki erre morogni kezdett, mint egy felbosszantott komondor. A férfi hirtelen jött kislányos zavarában nem tudta eldönteni, hogy normális-e, ha a párperces csecsemője morog rá, de hamar meggyőzte magát arról, hogy ez csak a minden újszülöttnél teljesen normális újszülötti kíváncsiszkodás velejárója.

A kisfia esetében azonban több pontban tévedett. Először is humanoidoknál egyáltalán nem normális, ha egy párperces csecsemőt a síráson kívül bármi más is érdekel, legyen az akár az anyja karjának íze, vagy az apja közeledési szándékának elutasítása. Másodsor, Karkasz már nem volt újszülött, bár ezt a jóhiszemű apuka nem tudhatta, mint ahogy még csak sejteni sem sejtette a harmadik tévedését sem: a kisfia Karkasz egyáltalán nem az ő kisfia, hanem egy mogorva úrkalózé, Muggo Rapidoé. Muggo sajnos csak kinézetre tűnt úgy-ahogy humanoidnak. A lelke már egészen más kategóriába tartozott. Sheyonai lévén büszke volt mindenre, ami rossz. Elvből utált mindent, ami jó. Ellenben rajongott a gonosz dolgokért. A szépet viszont ki nem állhatta. De imádta a törvényteleniséget. A legális dolgoktól azonban frászt kapott. Bár a szabályokat szerette megszegni.

A sheyonai fajnak van pár különleges képessége. Az egyik az imént érzékeltetett teljes mértékű embertelenség és a tár-

sadalmi normák mélyeséges megvetése. Évezredek alatt tökéletesítették ezen tulajdonságaikat, és manapság a pénzen, a botránnyon és a könnyű szórakozáson (mint a kártya, az ital, vagy a nők) kívül más már egyáltalán nem érdekli őket.

Van egy híres sheyonai mondás, ami kifejezően szemlélteti a mentalitásukat: „Add ide a pénzedet, én meg beverem a képedet”. A rövid mondatka annyira elterjedt már Sheyona bolygóján, hogy legutóbb az elnökválasztás alatt tűnt fel az egyik jelölt kampányplakátjain. Meg is nyerte vele a választásokat. Aztán a győzelme napján, amikor részegen tivornyázott egy kocsmában, elszedték a pénzét, és össze-vissza verték. Viccből. A sheyonaiak ugyanis nagyon szeretnek viccelni is, és saját állításuk szerint mindenkinél jobban értik ezt a mesterséget. Állítólag a „Ki nevette a végén?” című kultikus, galaxiszerte sugárzott vetélkedő azon epizódját, amelyikbe csodával határos módon bejutott egy sheyonai is, a bolygó teljes lakossága bámulta, és mikor a jelöltjük (a neve Fool Mustardo volt) az első fordulóban teljes erejéből beleboxolt a műsorvezető gyomrába, olyan kitörő hahotahullám fogadta otthon, hogy talán egy teljes évre elegendő energiát termelhettek volna, ha sikerül befogni a nevetést.

A legkülönlegesebb ebben a különös fajban az, hogy tulajdonságaik öröklődnek. Amikor a férfi közöszül egy nővel, és a megtermékenyítés mellett dönt, nem csak az emberi világban ismert egyszerű folyamat játszódik le. Az apa ugyanis tulajdonságai egy részét is a nőbe pumpálja, és a magzat fejlődése alatt folyamatosan megszerzi és megismeri e képességeket.

Ezért mondhatjuk, hogy Karkasz Merroo nem volt a szó emberi értelmében újszülött, se a szó emberi értelmében ember, se a szó galaktikusan elfogadottan értelmében normális. Viszont az öreg Muggo átadta a fejlett humorát, az értékrendjét, és a szociális érzékenységet az élthez. Az élthez, ami néha úgy dönt, hogy megszívat a világon mindenkit, és kreál valamit, ami pont olyan, mint Karkasz Merroo.

Zeik Zamek

A Pentagon „Space Marines” terve

Karkasz kapitány tréfálkozik

Karkasz Merroo de Auxio kapitány magas ember volt, szépen kidolgozott izomzattal, bronzbarna bőrrel, borostás képpel és villogó kék szemekkel. Kereken harmincöt éve, három hónapja és négy napja kormányozta monumentális csillagközi hajóját, a Goodnightfoya-t, a világegyetem kusza féregjáratain keresztül és kasul.

Karkasz Merroo de Auxio kapitány szigorú ember hírében állt. Szigorú, kegyetlen, aljas, önző, hajthatatlan, bunkó, lekezelő, valamint egészen félelmetes mértékben megvesztegethető. Azok a szerencsétlenek, akik közelebről ismerték, találó neveket aggattak rá a háta mögött, mint például a Seggfej, vagy a Baromarcú. Mivel mindenki utálta, ezért hallatlan szerencse, hogy önmagát mindennél és mindenkinél jobban szerette. Így nem fulladt bele a felé áradó gyűlölethullámokba. Pedig néha már a feje fölött csaptak össze ezek a hullámok: ordított vele a munkaadója, sikított az adóvevőbe a légikikötő navigációs biztosa, a kávéjában pedig szemrevaló nyálcsimbók úszkált, a felszolgáló személyzet ajándéka gyanánt.

Karkasz Merroo de Auxio kapitány pedig ült a parancsnoki székekben, felfüggesztette a munkaadójától jövő gyorsírást, felhőrpintette a kávéját, és a kétségbeesett navigációs biztos kérdéseire válaszul énekelni kezdte a „Muggo mindig mocskos marad” című dalocskát, amit főleg a bűnözők dalolástak előszeretettel, mielőtt jópofa kocsmái verekedésbe és késelésbe nem kezdtek egy kiszemelttel. Muggo egyébként a galaxis egyik leghírhedtebb figurája volt, aki a Paok bolygóról csempészett ki szebbnél szebb nőket és lányokat, hogy aztán szexuális szolgálatokra közvetítse őket szerte a széles űrben. Mikor elkapták, a Föderális Fegyencintézet lakója lett, de pár napon belül megfojtott egy óvatlan őrt, majd dúdolászni kezdte ezt a dalt, amit saját magáról költött.

Karkasz Merroo de Auxio kapitány mosolyogva csóválta

fejét a szép emlékekre gondolva, aztán hihetetlenül éles manőverrel az egyik leszállópálya betonja felé buktatta a Goodnightfoya-t, az utolsó pillanatban felhúzta a hajó orrát, és egyenesen az irányítótorony felé kezdett száguldani. A navigációs biztos már nem kérdezett, csak valami egészen magas hangon kezdett sikoltozni, amikor meglátta a feléje rohanó ezüstszurke halált. Kétségbeesett vinnyogása egy százalmas, rózsaszín, kövér kisdisznót juttatott a kapitány eszébe, és ezen úgy elkezdett röhögni, hogy a végső manővert alig bírta kivitelezni, és majdnem tényleg belerepült az előtte álló épületbe. Könnyeivel küszködve szórta ki a rakományt a kifutópályák fölött, a dobozok szétmorzsolódtak a betonon, és egész tartalmuk, ami jelen esetben kiváló minőségű ruházati termékeket jelentett egyenesen a Lin-N bolygóról, szertesztét szóródtak.

Karkasz Merroo de Auxio kapitány ekkorra már a térdét csapdosta, és végtelenül elégedett volt magával. Egészen felvilányozta rögtönzött légi bemutatója. Biztosra vette, hogy nála szebben és pontosabban ezt senki nem hajthatta volna végre, és hogy a többiek is egy jót mosolyogtak a tréfáján.

- Dögölj meg! - köpte ki a fogát a konyhában az egyik szakács. A hirtelen jött manőverek miatt egyenesen az inox sütőberendezés sarkának zuhant, ami teljesen elkedvetlenítette.

- Dögölj meg! - szipogta a navigációs segéd a lesúrolt tetejű irányítótoronyban. Szégyenkezve nézett le az uniformisára, ahol egy sötét és nedves folt terjeszkedett.

- Dögöljek meg - mondta vidáman Karkasz Merroo de Auxio kapitány -, ha nem ez volt a hét legnagyobb poénja!

Azzal teljes sebességre kapcsol, és eltűnt a fekete űrbolton, a Paok bolygó irányába, hátha akad ott egy-két szép leányzó...

Zeik Zamek

ウツア

Halk sóhajjal nyugtáztam, ahogy véget ért a görög órák. Sietve kaptam fel a táskámat és az iskolából haza felé vettem az irányt. A biciklin tekerve mélyeket szippantottam a menta illatú maszkomban...valahogy ilyenkor tudok a leginkább elmélyedni a gondolataimban.

Gyér volt a forgalom, olyan 6 óra körül lehetett, a gyalogosok és kerékpárosok elszórva hömpölyögtek az utcán. Milyen ironikus, ahogy az ember végignézi a tájon: egy letűnt kor emlékei tanúskodnak arról, hogy fajunk mennyire magabiztosan gyúrta maga alá a természetet az iparral, vagy legalábbis ezt hitte. A sok pöfékelő négykerekű a múlté: itt-ott korhadoznak az út mentén és délcegen, rozsdával borítva állnak ki az idő ellen egy harcban, amelyben senki sem nyerhet. Ütemes kopogással haladnak a fogatok, a lovak lassan lépdelenek el a néma monstrumok mellett. A hajdani utakat felverte a gaz, aminek az állatok örülnek a leginkább, akiknek némi enyhülést jelent a betonhoz képest egy-egy ilyen sziget.

A melegben még inkább maró volt levegőt venni... emlékszem nagyapám azt mondta, nem volt ez mindig így. Bólogattunk, de az idő megszépíti az emlékeket, sok mindent mesélt, aminek felét sem hittük el. Bekanyarodtam a kis utcán, ahonnan már csak egy hosszú-hosszú, egyenes szakasz volt hátra.

Ezt szerettem a legjobban. Ameddig csak a szem ellát, a meztelen föld, széles lankák, lomha szélkerekek és álmos kis viskók. Sosem értettem azokat, akik visszasírták a régi

tömegnyomort a háború előtről, amikor még minden méterre másik lakás jutott.

Az út mellett koszos kis posvány csörgedezett, de akármilyen zavaros is volt, itt az életet jelentette. Néhol elbújt a víz-tisztító telepeken, és kacskaringós csövekben folytatta útját, míg a fő ága unottan hömpölygött a távolabb élők felé.

Megkordult a gyomrom, ám hamar csalódnom kellett, amikor eszembe jutott, a ma esti adagomat már elfogyasztottam. Hiába, a diákoké nem sokra volt elég... igaz, újrapiút munkás nem lettem volna némi plusz élelemért.

Megpillantottam otthonomat a távolban. Hiába látom ezred-szer is, mindig gyorsabban kezdek tekerni, ahogy feltűnik a kis házunk: bár a törmelék és a bontott téglák nem a gazdagság jelképe, engem sosem zavart. Enyhén narancsos árnyalatával és tarka falával valahogy megszerettem. Az öcsém és a húgom kint játszottak, amikor odaértem, elém szaladtak és már vették is le a kis akkukat a kerékpáromról, amin rögtön veszekedni is kezdtek. Apám kilépett a házból, és határozottan rákapcsolta bent mindkettőre a világítást. A csalódott kis lurkók bementek és olvasgatni kezdek a halvány fénynél, míg én megnéztem az üvegházban, minden rendben van-e.

Apám mögém jött, vállamra tette a kezét, és azt mondta:

- Fiam, tudom, sokat segítesz és keményen tanulsz is... anyád meglepetéssel vár.

Elmosolyodtam, rátekintettem apámra, aki csak biccentett. Besiettem, üdvözöltem anyám, aki nem is váratott soká. Elém tolt a asztalon a jutalmamat, egy szép és egészséges, piros almát.

Shang

A tudomány nevében

Sietnie kellett az öltözködéssel, ha időben oda akart érni. Nem késhetett egyetlen percet sem, pedig a város reggel nyolc óra tájékán mindig menetrendszerűen bedugult a kritikus szakaszokon. Dr. Hargitay Károly azon a nemrégiben átadott magánklinikán dolgozott, melyet a Brain-Heart Technologies Inc. építtetett Pécsen. Még az első páciens megérkezése előtt be akarta állítani a Zee-01-et, ami az első olyan agyi képalkotó berendezés volt, mely a funkcionális MRI, a CT és a PET gépek sajátosságait kombinálta.

A professzor kissé idegesen lépett be a vezérlőhelyiségbe és elindította a programot. Sok éves szakmai tapasztalattal a háta mögött könnyedén betáplálta első beteget, Vándor Nóra adatait, aki Parkinson-kórban szenvedett. Amíg páciensére várt, dobolni kezdett ujjaival az asztalon. Remélte, élesben is minden rendben lesz majd az új géppel, hiszen a rajta végzett tesztek nagyon biztatóak voltak. Fél kilenckor halk kopogásra lett figyelmes, az idős hölgy és unokája várta a váróban. A vizsgálat hamar lezajlott, és a Zee-01 kiválóan vizsgázott. Hargitay professzor összevetette a képeket a régi CT és MRI felvételekkel, és örömmel konstata az eredményeket. Az elkövetkezendő napokban egyre többen jelentkeztek a klinikán. Dr. Hargitay vizsgálat közben számos kérdést tett fel a pácienseknek, így nagyobb betekintést nyert agyfunkcióik működésébe.

Néhány hét elteltével már egymásnak adták a kilincset az emberek, a doktor pedig egyre jobban élvezte a munkát az új géppel. Egyértelműen szakmája csúcspontjának tekintette állását, mely jól jövedelmezett.

Egyik kedd reggel éppen az aznapi betegek kartonjait tanulmányozta, amikor kollégája, Dr. Szabó Aron kopogtatott be irodája ajtaján.

- Szervusz, Károly, zavarhatlak?
- Szervusz, Áron, miben segíthetek?
- Csak azért jöttem, hogy szóljak, a Zee-01-gyel vizsgált első beteged tegnapelőtt éjjel meghalt.
- Ó. Pedig a kórképe alapján volt még néhány éve, de tekintettel a korára, bármi megtörténhet. Előveszem az aktáját, bár kétlem, hogy hibáztam volna a diagnózis felállításakor.
- Azt jól teszed.
- Ezt hogy érted?
- Az idős hölgyön pár nappal a vizsgálat után fekélyek jelentek meg a bőrén, és rövid időn belül kihullott a haja. Két hét elteltével émelyegni, hányni kezdett, magas láz jelentkezett nála, ajkai, torka erősen begyulladtak, végül a súlyos folyadékvesztés és a súlycsökkenés vitte el.
- Azt akarod mondani, páciensem halálos dóziszú sugárzást kapott?
- Sajnos, igen. A hölgy hozzátartozói vizsgálatot követelnek, pert indítanak ellened és a klinika ellen. Tíz órán belül megérkeznek Amerikából a cég emberei.
- Biztos, hogy itt kapta a sugárzást?
- Igen. De ez még nem minden.
- Mi?
- Számos beteg hasonló tünetekben szenved, és valószínű lesz még, aki nem éli túl.
- Az lehetetlen!
- Az előjegyzéseket törölték. Nekem ugyan van még pár páciensem, de ha végeztem, visszajövök, és segíték kideríteni, mi ez az egész.
- Köszönöm.

Hargitay professzor pár percig mozdulatlanul nézett maga elé, majd, mint akit áramütés ért, magához tért. A rémálom nem akart elmúlni. Előkereste az aktákat, és módszeresen átnézte a felvételeket, de semmi gyanúsat nem talált. Folyton

azon morfondírozott, mit ronthatott el a gép beállításánál. Akárhányszor végigjártotta gondolatban a beállítás menetét, mindig ugyanarra a megállapításra jutott: mindent az előírások szerint végzett el, egészen az ellenőrzésekig. Magát, a kombinált vizsgálati folyamatot számítógépes program vezérelte, melyhez senki nem nyúlhatott hozzá, kivéve a klinika informatikusát. Hosszú önmarcangolásának Szabó doktor vetett véget, amikor ismét belépett az iroda ajtaján.

- Mára végeztem. Jutottál valamire?
- Nem. Átnéztem a kartonokat és a felvételeket. Nincs semmi olyan, amit ne tudtam volna már előtte is. Számtalanszor végiggondoltam, hogyan állítottam be a Zee-01-et, de minden az etikett szerint történt. Fogalmam sincs, hol hibáztam.
- Tudod, éppen azon merengek, ha beállítási hiba történt, akkor az összes páciensnek sugárfertőzésben kellene szenvednie, viszont megtudtam, jelenleg 15 emberről van szó. Mennyit vizsgáltál meg?
- Pontosan százötvenhárom és felet.
- Felet?
- Igen. Az utolsó előtti betegem, egy fejfájásban szenvedő kisgyerek, hisztérikus rohamot kapott. A vizsgálat felénél le kellett állítani a folyamatot, mert attól tartottam, komolyabb baja lesz. Azt hajtogatta, hogy a gép bántani akarja, és ki akar szállni. Csak akkor nyugodott meg, mikor édesanyja kivitte a váróba. Kénytelen voltam új időpontot adni. A gyermeki fantázia sok mindenre képes, néha olyat is láttat, ami torz tükre a valóságnak.
- Mind a tizenöt sugárfertőzött felnőtt, gyerek nincs közte, szerencsére. Van egy ötletem: menjünk a vezérlőbe és hívjuk oda az informatikust is. Hátha van valami ötlete.
- Az amerikaiak tudta nélkül kutassunk a számítógépben?
- Igen. Én nem bízom bennük. Ha az üzleti érdekük úgy kívánja, akár eltüntethetik a nyomokat, és hagyják, hogy téged csukjanak le. Arról nem is beszélve, a géppel továbbra is vizsgálatokat fognak végezni. Ki tudja, hány embernek kell még meghalnia.
- Ezért a fejünket veszik!
- Szépen lemegyünk és bizonyítékot gyűjtünk, még mielőtt bárki megtudná. Eltesszük, és ha be akarnak mártani téged, akkor elküldjük valamelyik kereskedelmi csatornára.
- Nem tetszik ez a nyomozósi. Úgy csinálsz, mintha valami orvosi thrillerben szerepelnék. Megvárjuk az amerikaiakat, ők majd kiderítik, hol volt a hiba.
- Téged meg leültetnek harminc évre. Emlékszel az előző informatikusra, valamilyen Gábornak hívták?
- Igen. Azt mondták, kiküldik továbbképzésre.
- Minap találkoztam az édesapjával. Azt mondta, a fia egy hónapja nem adott hírt magáról. Nem tudták elérni se telefonon, se interneten.
- Ugye nem gondolod, hogy eltették láb alól? Ugyan már, Áron! A feleségemnek biztos tetszene a sztoid, úgymint krimifüggő.
- Fél füllel hallottam, amikor az igazgatónak azt mondta, valami furcsát talált a Zee-01-es kódjában, utána meg eltűnt. Ezt minek nevezted?
- Annak, hogy paranoiás vagy, némi üldözési mániával fűszerezve.
- Túl jó orvos vagy ahhoz, hogy egy cellában végezd! Csak gyere velem, és majd rájössz, ez nem paranoia.
- És az új informatikus? Bízhatunk benne?
- Az unokaöcsém fia.
- Vedd úgy, meg sem kérdeztem.

Negyedóra múlva mindhárman a vezérlőben ültek a számítógép előtt. Az amerikaiak gépe szerencsére késett, így még néhány óra előnyhöz jutottak.

- Attila, meg tudnád nézni a gép programját?
- Nem igazán. A programkódot jelszó védi, amit még én sem tudok.
- Ez nem jelent neked problémát.
- Nincs hozzáférésem a kódhoz. Az elődöm miatt jelszavasították a rendszert.
- Hát tegyél róla, hogy legyen hozzáférése!
- Már nem keresem a bajt.
- Nem lesz baj, csak törd fel a jelszót! Nálad mindig van valami hasznos programcska. Egyszer megmentettelek a rendőrök karmai közül, most te is segíthetnél nekünk. Mi is a neved azon a hackeroldalon?

- Oké! Rendben. Mit keressek?

- Valamit, ami a röntgensugárzás mértékét szabályozza.

Az informatikus ujjai gyorsan mozogtak a billentyűzeten, néha úgy tűnt, nem is érinti őket. Aztán hirtelen megállt.

- Mit találtál?
- Ezt nem értem. A gépet elvileg vizsgálatok céljából készítették, de ez csak az egyik funkciója. Ha jól értelmezem, van valami olyasmi is: ha az fMRI kimutatja, hogy bizonyos agyterületeken, - nem teljesen értem az orvosi részeket -, jobban áramlik át a vér, akkor a beteg hazudik. Ti értitek?

- Igen. Ha valaki hazudik, az egyértelműen kimutatható az agyi aktivitásából. Kizárt, hogy bárki kijátsszon egy ilyen gépet úgy, mint a hagyományos hazugságvizsgálót. Már hallottam az ezen a téren történő kutatásokról. Amerikában több cég is ráállt erre, de nem gondoltam...

- Ezért kellett kérdezgetnem a pácienseket. Pedig jeleztem az igazgatónak, szerintem zavarja a vizsgálatokat.

- Hoppá! Hoppá! - az informatikus arcán a meglepetés, a döbbenet és az öröm jelei keveredtek. - Ilyen adattömörítési technikát még nem láttam! Néhány megabájtna bele tudnak tömöríteni több millió terabájtnyi adatot! Ha jól értelmezem a kódot, akkor a vizsgálat során, aki hazudik, annak testét letapogatják, ehhez kell a nagy dózisu röntgensugár és az információkat eljuttatják az anyacéghez.

- A CT és MRI felvételek alából néhány megabájtnyi nagyságúak, nem értem, miért kell ehhez a nagy dózisu röntgen, meg a sok adat.

- Én viszont sejtem. Minap erről beszélünk néhány sör mellett a haverokkal.

- A haverokkal?
- Igen. Pont erről, a teleportálásról.
- Miről?! - kérdezte a két orvos egyszerre.
- A teleportálásról. Ahhoz, hogy teleportálni tudj, sejt szinten le kell tapogatni egy élőlényt, amit adatokká kell átváltoztatni, - miközben a letapogatás során az eredeti élőlény megsemmisül -, és az információkat el kell juttatni a célállomásba, ahol az adatokból újra összeállítják az élőlényt.

- Nézd, kölyök, nem érünk rá viccelődni, nekünk a bizonyítékok kellene!

- Ez nem vicc! Már teljesen világos minden. Tehát, Hargitay doktor a vizsgálat alatt kérdegeti a betegeket, miközben a gép az agyi aktivitásukat figyeli. Aki hazudik, annak testét letapogatják a nagy dózisu röntgensugárral, a sejtekről kapott információkat adatokká változtatják, az adatokat az új technika segítségével néhány megabájtnyi méretű fájlba tömörítik, majd eljuttatják e-mailen a központba. És még én nem értettem, miért kellett internetcsatlakozás a Zee-01-hez! Viszont az embereknek meg kellene semmisülniük a letapogatás során. Lehet, hogy félresikerültek a kísérletek?

- Azt akarjátok mondani, a betegetimet kísérleti nyúlak használták?!

- Te belefeküdnél önszántadból egy ilyen szerkezetbe? Végül is az emberek megsemmisülnek, igaz, nem azonnal.

- CT-nek álcázták a teleportáló gépet! Ha ezt a haveroknak elmesélem...

- Attila, ki tudsz másolni valamit a programból, ami terhelő lehet rájuk nézve.

- Naná! A programkód simán elfér egy pendrive-on. Már is másolom.

- Siess, mindjárt megérkeznek!
- Miért nem küldjük el interneten keresztül valahová?
- Már próbáltam, de a tűzfal letiltott. Meg kellene kerülnöm, de az időbe telik. Kész a másolat.

- Gyorsan, add nekem, én kijuttatom innen!

Nem sejtették, hogy az anyacég emberei megérkeztek és már az igazgatói irodában ültek. A két professzor és az informatikus feltűnés nélkül irodájába sietett, de mielőtt hazaindulnak volna, kikérdezték őket az amerikaiak. A kihallgatás a késő éjszakába nyúlt. Németh Attila informatikus a közelben lakott. Éppen hazafelé tartva, átment volna a zebrán, amikor egy fekete Audi halálra gázolta és segítségnyújtás nélkül továbbhajtott. Dr. Szabó Áron a 6-os úton hajtott Budapest irányába. Hirtelen piros Opel Astrája kormányozhatatlanná vált, áttért a szemközti sávba és frontálisan ütközött egy kamionnal. A balesetet nem élte túl. Dr. Hargitay Károlyt pedig felakasztva találták meg saját irodájában.

A vizsgálat lezárultával a cég Hargitay professzort tette felelőssé a tizenöt beteg sugárterheléséért és bekövetkezett halálukért, majd bezáratta a pécsi klinikát.

Fél évvel később, Amerikában a Brain-Heart Technologies Inc. bejelentette, megtalálták a módját, hogyan lehet egy embert az egyik helyről a másikba teleportálni. A pendrive sosem került elő.

***

Csengettek. A postás volt az. A fiatal nő álmosan, kissé kócos hajjal nyitott ajtót. Átvette a Vándor Katalin névre címzett borítékokat, aláírta a postai jegyzéket, majd egy halk „Viszlát!” kíséretében becsukta az ajtót. A leveleket egy laza mozdulattal a konyhaasztalra dobta és reggeli, életmentő italáért ment. Forró, gőzölgő kávéval a kezében tért vissza az asztalhoz. A számlák között hirtelen megakadt a szeme egy New Yorkból küldött borítékon, melyben egy képeslap lapult, és amin a következő üzenet állt:

„Kedves Unokám!

Nagyon jól érzem magam New Yorkban. Bár nem emlékszem, mikor és hogyan hozattatok ide, de gyönyörű ez a klinika és kedvesek az itteni emberek. Az orvos azt mondta, teljesen meggyógyultam. Remélem, nemsokára hazamehetek hozzátok Magyarországra.

Üdvözlettel: Nóra nagy!”

Mab Tee

Rövid hír

A legújabb Crystal mobil víztisztító berendezések szériahibásak: bizonyos, az egészségre ártalmas mikroorganizmusok a tisztított vízben is magas koncentrációban megtalálhatóak a tisztítási eljárás után is. A tesztek során a jelenség nem mutatkozott, ezt az igen változatos éghajlati viszonyokkal és merőben más ökoszisztémákkal magyarázzák a kutatók. Az Egészséges Életért civil mozgalom szerint nem elégséges módon tesztelték a készüléket a gyors profit reményében.

A Crystal minden készüléket visszahívott, amelyek 2012. február 2. utáni gyártási dátummal rendelkeznek, és legújabb modelljük forgalmazását felfüggesztették. A tiszta ivóvíz árfolyama a hírre ismét az egzekbe szökött.

Shang

A végső megoldás

Az évezredek óta úton lévő gigantikus űrjármű konok elszántsággal hasította a végtelen kozmosz jeges sötétségét. A kívülről halottnak tűnő fémszerkezet azonban az univerzum legcsodálatosabb krealmányát, az öntudatra ébredt anyagot hordozta a belsejében. Mélyen az űrhajó gyomrában, valahol az ölnyi vastag karboridlemezek mögött, idegen élőlények százezrei aludták békés, mélyhűtött álmukat. Nem is sejtették, hogy az alattomosan támadó, kékes színű halál már mindannyiuk védtelen testébe berágtta magát. Az első áldozatok arckon nyugodt mosollyal lépték át a másvilág oly közeli határát.

Csak amikor az ezeregyedik lény hibernátor-egysége is jelezte féltve őrzött tartalmának pusztulását, akkor ébredt elektronikus álmából KAT, a központi számítógép. Gyorsan pergő számjelek kergették egymást a vezérlőterem kivilágosodó képernyőin és színes lámpák száza gyulladtak fel előre meghatározott sorrendben. Ezer és ezer különböző program hajtott végre és utasítások milliói száguldottak végig az űrhajó idegrendszerét képező vezetékeken. Néhány pillanat alatt KAT teljes irányítása alá vette a hajó összes berendezését és ellenőrizte a működésüket. Kisvártatva agya a hibernátor-egységek és a hozzájuk tartozó ellátórendszerek felé fordult. A számtalan beérkező információ kiértékelése csak másodpercekig tartott és eredményeképp az egyik hibernátor-kapszula parancsot kapott a belsejében alvó élőlény felébresztésére.

Szelepek nyíltak és záródtak és az életet adó oxigén sívítva áramlott az üveghengerbe. Áttetsző műanyagcsöveken színes folyadékok ömlöttek az ébredező szervezet belsejébe. Kis idő múlva méltóságteljesen felemelkedett a kapszula hosszú ajtaja és a hibernátor-kamra egy részét meleg fény öntötte el. Közvetlenül a kapszula mellett felébredt egy monitor is, felületét feliratok és ábrák lepték el.

Az élőlény lassan megmozdult és óvatosan kinyitotta a szemét. Egy kicsit még feküdt, ráérősen végigfuttatta tekintetét a kamrán és hosszasan bámult a sötétségbe, ahol társai aludtak. Erőlködve felült és a képernyőre pillantott. Merev arccal olvasta végig a sorokat és tanulmányozta a grafikonokat, majd ismét a megvilágítatlan kapszulák irányába nézett. Kimért mozdulatokkal megnyomott néhány gombot a képernyőt tartó szekrényen, mire azon egy besüllyesztett nyílás vált láthatóvá. Az üreg mélyén ezüstösen megcsillan valami, egy kicsiny, hengeres fémtartály. A lény óvatosan érte nyúlt és a kezébe vette. Érintésére a kis fiola teteje kinyílt, mire a teremtmény a szájához emelte és kiitta a belsejében lévő fehéres színű folyadékot. Pihent egy keveset, majd erejét összeszedve a falba süllyesztett szekrény felé indult. Levette egyszerű alvóruháját, és magára öltötte az űrhajó fedélzetén kötelezően hordott egyenruhát. Mikor végzett, visszasétált a monitorhoz és megérintett egy gombot. A hibernátor-kamra ajtaja halk surranással szétnyílt és mögötte feltárult egy halvány fényvel megvilágított folyosó. A lény elfoglalta helyét az ajtó mellett várakozó négykerekű kocsiban és elindította. A jármű nesztelenül siklott az üres folyosókon a vezérlőterem irányába. A távolodó alak még hallotta a kamra ajtajának csukódását és hirtelen a kapszulákat borító sötétség képe jelent meg előtte.

A kis kocsit végül egy széles ajtó előtt állt meg. A lény kiszállt belőle és a kapu mellett világító hideg fénybe tekintett. Az azonosítás elvégzése után a vezérlőterem bejáratát fedő karboridlemez félresiklott és az idegen a hosszú sorban sorakozó pultok felé indult. Kényelmesen elhelyezkedett az egyik éjfekete fotelban, majd billentyűzni kezdett az asztalon fekvő klaviatúrán. Néhány percen át csak a gépek halk zümmögését meg-megtörő gépelés zaja hallatszott. Végül a lény hátradőlt a székekben és szobormerev arccal a vibráló monitorra bámult. Az élőlény agya hihetetlen sebességgel dolgozni kezdett, akárcsak egy csapdába esett ragadózó.

- Doxol! Kékes színű, elképzelhetetlenül reakcióképes vegyület. Két, könnyen bomló gáz keveredésével jön létre, ennek ellenére nagyfokú kémiai stabilitással bír. Az élő szervezet számára halálos, a sejtpusztulás néhány napon belül megha-

ladja a kritikus 25 százalékot. A testben feldúsult doxolt egyetlen gyógyszer, a fehéres színű BRD szérum képes megkötni és lebontani.

- A 3-as folgáz-adagoló D pumpájában keringő metaron, szivárgás miatt kijutott a csővezetékéből és reakcióba lépett a hűtőfolyadékként használt halorral. Az így keletkezett methalpin felragadt a szűrőbetétek falára és rácsozatára, majd funkcióváltáskor összekeveredett az átáramló folgázzal. Az így létrejött doxol aztán eljutott minden egyes kapszulába és ennek révén minden egyes élőlény szervezetébe. A test aminosav molekulái megfertőződtek a mérgező gázzal és azonnal pusztulásnak indultak. A mélyhűtött állapot miatt a leépülési folyamat rendkívül lelassult, de feltartóztathatatlanul zajlott. KAT a hiba észlelésekor azonnal átkapcsolta a rendszert a 4-es folgáz-adagolóra."

- Az űrhajón rendelkezésre álló BRD szérum mennyisége elenyészően csekély a kapszulákban alvó lények mindegyikének megmentéséhez. Életbemaradásuk pedig a pirod faj fennmaradásának egyetlen záloga.

- Amikor a Denos bolygó lakói központi csillaguk átalakulásának első jeleit észlelték, nekifogtak ennek a hatalmas űrhajónak a megépítéséhez. Az űrben összeszerelt jármű végül is több százezer pirod hibernátor-kapszulájának adott biztonságos védelmet. A speciális orvosi vizsgálatok alapján kiválogatott egyedek elfoglalták átmeneti lakóhelyüket az üveghengerekben és a Túlélők Hajója - ahogy a bolygójukon maradt pirodok nevezték - KAT irányításával megkezdte galaxisbeli utazását egy új haza felé. És most a Túlélők Hajója a halált hordozta méhében.

- Maga a BRD szérum egy többkomponensű és végtelenül bonyolult szerkezetű gyógyszer. Előállításához élő szerves molekulákra van szükség, amelyeket a pirodok a bolygójukon tenyésztett telkokok szervezetéből nyertek. Az induláskor felkészültek bizonyos mértékű doxolmérgezésre, ezért az űrhajón elhelyeztek a BRD-ből, jelen esetben azonban az összes szérum is kevés lenne a haldokló pirodok megmentéséhez. Egyetlen megoldásként a szérum laboratóriumi előállítása kínálkozik, ehhez viszont szükség volna az összetevőkre, amelyek megszerzésére csak egyetlen út kínálkozik.

Mikor a vezérlőteremben ülő pirod idáig jutott gondolataiban, ellökte magát a fotelból és sietős léptekkel az irányítópulthoz ment. Rövid parancsokat gépelt a központi számítógépbe, mire KAT működésbe hozta a biológiai rendszert. A gigantikus űrhajó felületén tucatnyi lemezke csúszott felre, felfedve a rideg valóságot az élet után kutató szenzorok előtt. A Túlélők Hajója megkezdte versenyfutását az idővel és a halállal.

A hatalmas testű űrhajó a 8-as bioszenzor mérési adatai alapján kiválasztott célbolygó egyetlen holdjának takarásában keringett az égtest körül. Maga a célbolygó egy kilences rendszer tagja volt, viszonylag fiatal központi csillagától számítva a harmadik. Az érzékelők a Denoshoz hasonló, szénalapú életet jeleztek a felszint borító tengerekben és a szárazföldeken. A kék planéta körül keringő nagyszámú mesterséges szerkezet és az intenzív elektromágneses mező jelenléte közepesen fejlett civilizációt sejtetett a vastag, fehér felhők alatt. A távvezérléssel leszállított automata mérőszondák megerősítették a biológiai rendszer adatait. Az előre meghatározott program szerint lefolytatott vizsgálatok azt mutatták, hogy a célbolygón megtalálhatóak a BRD szérum alapanyagait alkotó bonyolult szerves molekulák.

Az idő szorításában KAT eszeveszett tempóban dolgozott a bolygólakókkal folytatandó kommunikáció metódusának feltárásán. Az égtestet körülölelő elektromágneses hullámtenger analízise arra mutatott, hogy az egymástól hullámhosszukban és amplitúdójukban eltérő rezgések valamiféle információhordozó jelentőséggel bírnak. Az eltérő periódusidejű hullámok szétválasztása nem okozott számottevő problémát, de értelmezésük korántsem volt ilyen egyszerű. Egyes jelsorozatok tökéletes összevisszaságban követték egymást, míg mások szabályos, előre meghatározható sorrendben. Ez utóbbiakban

KAT kódfejtői egy halványan körvonalazódó rendszert kezdtek felismerni.

A felcsillanó remény fényétől mintha az egész űrhajó felébredt volna. Folyosók hosszú szakaszai világosodtak ki, eddig sötétségbe burkolódzó helységeket öntött el a fény. Több száz, elsősorban orvosi berendezés kezdett újra működni a központi vezérlő által rájuk kényszerített mechanikus görcs után. A mozgásba lendülő szerkezetek zörejei, az áramló levegő sziszegése, a kinyíló ajtók éles csikordulása és még megannyi meg nem határozható eredetű hang, sokáig visszhangoztak a vastag karboridlemezek útvesztői között. A Túlélők Hajója ismét lélegezni kezdett, szíve dobant és teljes apparátusával ellentámadásba kezdett az orvul támadó kék mérge ellen. A laboratóriumok irányítóberendezései megkapták az utasításokat és felkészültek a BRD szérum azonnali előállítására. Minden egység ugyanarra az egyetlen dologra várt: az alapanyagra. Ennek megszerzése pedig nem várható már sokáig magára, hiszen egy faj túlélése volt a tét. Az élő bolygón lakó fajjal történő kommunikáció meghiúsulásának esetére KAT készenlétbe helyezte a végső megoldás eszközét is. Odalent, a legszigorúbban felügyelt termék némelyikében, életet adó energia áramlott az iszonyatos erejű fegyverekbe is.

A kék bolygó lakóival igen nehezen lehetett megegyezni, annak ellenére, hogy csaknem párbeszédés kapcsolat jött létre a két faj között. A pirod számára teljességgel érthetetlen volt a lények reagálása, az az agresszív és alkudozó magatartás, amely abszolút mértékben nélkülözte a kozmikus evolúció mozgásrendszerének legcsekélyebb ismeretét is. Az idegen sosem hitte volna, hogy egy ilyen civilizációs sikereket magáénak mondható, fejlődőképes faj ne tudjon felülemelkedni saját érdekein, és ennyire elutasítsa az önzetlen segítségnyújtást. Elhatalmasodó kétségbeesésében a pirod saját fegyverüket fordította a bolygólakók ellen: utasítást adott KAT-nak az űrhajó csapásmérőinek bevetésére. Ám a pusztítás megkezdése előtt a planéta vezetői változtattak álláspontjukon, és hajlandóságot mutattak a megfelelő minőségű és mennyiségű szérumalapanyag rendelkezésre bocsátására. Egy kikötésük azonban mégis maradt: a pirodok távolítsák el a bolygó felszínéről a donorok egész testét.

És azon a bizonyos szerdai napon, néhány perccel hajnali három óra után, kitérült az Amerikai Egyesült Államok valamennyi szigorúan őrzött börtönének acélkapuja...

Ebenezer

Space Ship IPpad wallpaper

Kényes ügy

Az idős férfi egyenes gerinccel ült a priccsén, karjait összefonva, és a zárka szemközti falát bámulta kitaratóan. Gondolatai még mindig a közelmúlt eseményei körül forogtak. Próbálta megérteni, de sehogy sem jutott érdemleges végeredményre.

- Ez csak valami fatális félreértés lehet – suttogetta maga elé már sokadszor. Sok-sok éve lelkiismeretesen végzi munkáját, rengeteg embert boldoggá tesz, hűségesen megjelenik minden évben, elhozza a fényt és a meleget az otthonokba, mégis ezt érdemli?

Megcsóválta fejét, aztán felsóhajtott.

- Micsoda világ...

Égész évben dolgozott a társaival, soha egyetlen nap pihenőt nem tartottak, senki nem ment beteg szabadságra. Munkájuk nagyon fontos volt az egész emberiség érdekében. Év végére a konfekciós részlegen már mozdulni sem lehetett, amikor a raktárak megteltek, és eljött az ő ideje. Egyetlen napja volt mindent kiszállítani, de soha nem késlekedett, minden címzetthez mindig időben eljuttatta a küldeményeket, és soha nem tévedett. Nem panaszkodott a hideg miatt, se a rohanás miatt, noha jól tudta, hogy a küldemények kiszállítása után kezdheti előlről az egészet, jön az egész éves hajtás. De panaszkodott ő valaha is?

A folyosóról kulcsörgés hallatszott, majd a zárka ajtajában megjelent egy ór.

- Ön szabad, Miklós úr.

Némán követte őt egy irodába, aláírta a papírokat, amiket elé raktak, de mindeközben mélyszélesen megbántva érezte magát. Egy másik alkalmazott kísérte őt a garázsba, kitérta előtte az ajtót, majd a homályba intett.

- Minden felszerelését megtalálja a járművében.

- A személyes holmim?...

- Azt is beraktuk. Csak menjen.

- Mire volt jó ez az egész cirkusz?

- Nézze, ön nem szerepel egyetlen nyilvántartásban sem, nincs az előéletéről semmilyen adat, a főnökeim pedig úgy gondolják, hogy akkor úszhatjuk meg ezt a kényelmetlen ügyet a legkönnyebben, ha magát elengedjük. Maga körül semmi nem stimmel. Nyilvánvaló, hogy álnevet használ, és hogy tevékenységét illegálisan folytatja, de most megúsza. Elvégre nincs olyan törvény, ami szabályozná az ön járművének sebességét a házak fölött.

Az öregember elindult, aztán megállt és visszafordult.

- Mondd fiam... Hiszel te a Mikulásban?

A fiatalember szája megrándult, mintha egy nevetést próbálna visszafojtani, aztán bocsánatkérően vállat vont.

- Valaha hittem. Még gyermekkoromban.

Látszott rajta, hogy már menne, így az öregember megfordult, odalépett járművéhez, aztán felkapaszkodott.

- Még hogy valaha... meg nincs szabályozva...

Az ülésről felvette vörös sapkáját, felvette, aztán a visszapillantó tükörbe nézve megigazította szemüvegét. Elgondolkozva fésülgette hófehér szakállát még egy percig, aztán kézbe vette a gyeplőt.

- Hohho-hóóó!...

A rénszarvasok felgaskodtak, aztán levegőbe emelték a szánt, és vad vágtaiba kezdtek.

Xenothep

Szabadnap

A cigaretta lassan csonkig ég, forró dombocskát emelve a hamutálba. Egy slukkot sem szívtam belőle. Szokatlan tőlem, főleg így reggel. Feketekávé és két cigi, egy reggeli után, egy pedig mikor kilépek az ajtón. Nem döntöttem úgy, hogy leállok, félreértés ne essék. Csak egyszerűen most nem fontos.

A kávé is kihűl lassan, az óra ütemesen kattog. A mutató szerint rég késésben vagyok, de nem bírok felállni. Ülök jégmerek tagokkal az asztalnál, és a reggeli újságot olvasom. Illetve nem is, csak egy sort olvastam el belőle. Rövid hír, nem is címlapon, épp, hogy megakadt rajta a szemem. Egy srác meghalt tegnap este. Lezuhant. Négy emelet, a mentők szerint nem szenvedett sokat. Mondhatni, mindennapi eset, könnyen átsiklik felette az ember. De akkor miért remeg a gyomrom mégis?

A cigaretta halkán, sercegve kialszik

Az irodában mindenki feszült. Akár egy felbolydult emberi méhkas, gépelés, iktatás, kattogás, üvöltözés, nevetés, recsegés. Emberméhek lármáznak minden sarokban.

A főnök kétszer szólt rám, hogy elírtam valamit a jelentésben. Harmadszorra már ordít. Nem hibáztatom érte, a belvárosi luxuslakása és a floridai vakációja múlik ezen az üzleten. Nem venném a szívemre, ha miattam kellene lemondania minderről. Gyengeségre hivatkozom, és kiveszem a nap további részét.

Kilépek az ajtón, de csak ekkor válik nyilvánvalóvá, hogy nem akarok hazamenni. Az egyedüllét most nem vonz. Társcázom Rékát, de csak az üzenetrögzítő válaszol; mondta is, hogy ma fontos megbeszélés lesz. Talán nem is baj, úgysem tudnék most mit mondani neki. Lehet, hogy meg sem értene. Hogy is magyarázhatnám meg? Hogy venné ki magát, hogy beteget jelentek, mert valaki, akit nem is ismertem, meghalt?

A villamoskocsi ablakára ezüstös darát ragasztott a novemberi levegő, jégrétegen át bámulok az utca elmosódott forgatagára. Nincs elképzelésem, hova is mehetnék, de nem is igazán érdekel. Lényeg, hogy emberek között legyek, jobb híján ez is megteszi. Furcsa, de most valahogy nem számít, hogy a türelmetlen ballonkabátos férfi rátapos a lábamra (én kérek tőle elnézést a figyelmetlenségemért); vagy, hogy az alig totyogó néni rám ripakodik, adjam át a helyem (készségesen átengedem, bár még vagy öt üres van ezen kívül). Leszállásnál egy lány a nyakamba borít valami gyorsbüfés lötytyöt. Máskor kapásból leüvölténém, de most hanyag vállrándítása bocsánatkérésként hat számomra.

Ahogy lábam a peront érinti, elered az eső. Ernyőt persze nem hoztam. A szél könyörtelenül hordja arcomba a jéghideg permetet, hajszálereim azonnal kitágulnak, és bőröm égni kezd. Mintha csak ez a jelentéktelen fájdalom lenne a jel: már tudom, hova kell mennem. Felszállok a csikorgó fékezéssel megálló következő szerelvényre. A tömegben tolakodnom kell, hogy előre jussak. Megrovó pillantásokkal és ingerült

Forrás: <http://okisanna.blogter.hu/372082/rain>

Forrás: leilahercegno.blogspot.com/2011/08/feel-rain.html

mormogással fogadnak, akár csak egy régi ismerőst.

A lehullott faleveleket egy nagy kupacba hordták össze az öreg bérház mellé. Sárga színük jól harmonizál a rendőrségi lezárást jelző szalaggal. El kell ismerni, a romokat gyorsan eltakarították, szinte semmi sem utal arra, hogy alig néhány órája valaki az életét vesztette itt.

Lassan felnézek. A ház falán óriási sebhelyként vörös téglák és repedések jelzik, ahol egykor az erkély nyúlt a járda fölé. Egyedül ez enged következtetni a tragédiára, de a napi rohanásban senki nem veszi a fáradságot, hogy észrevegye.

Vajon mire gondolhatott a fiú, mikor a balkon kiszakadt lábai alól? Talán az eget nézte, és lazításképp a hosszú nap után elszívott egy cigit, ahogy én is tettem mindig? Lehet, hogy egy lányra gondolt, vagy csak egyszerűen ki akarta szellőztetni a fejét.

Múlnak a percek, és még mindig csak bámulom a házat. Hibáztatnám magam? Hiszen én is járhattam volna ugyanígy, mindössze egy héten múlt az egész. Emlékszem az utolsó cigire, amit itt szívtam, a csikket a korlátba morzsoltam és a maradékot az utcára pöccintettem. Ha akkor történt volna...

Vajon hányan siklottak volna el az én cikkem felett?

Réka pár óra múlva hív, pont, mikor nyitom az ajtót. Elnézést kér, de még sokáig bent kell maradnia.

„Ha minden jól megy, holnap ünnepelünk. Csókollak” – mondja, és leteszi a kagylót.

Be kell valljam, most hiányzik. Lehet, hogy gyakrabban kéne mondanom neki. Az asztalon még mindig ott a hamutál, benne a reggeli cigaretta hamvai. Fogom, és a kukába ürítem. Majd előveszek egy új szálat a gyűrött dobozból, és rágyújtok. Nem esik jól, egyáltalán nem. Rövid gondolkodás után elnyomom, a maradék dobozt pedig kihajítom a kukába.

Megtehettem volna már korábban is. De ez kellett hozzá.

A cikk a táblán még izzik pár másodpercig, majd halkán sercegve ellobban.

GregTheMad

Variáció egy sakkjátszmára

A süvítő decemberi szélben Mark Dourdan nyomozó bosszúsán szorította fejéhez elegáns kalapját, miközben gondolatai a „Sakkos Gyilkos” körül jártak. Hónapok óta üldözte, de a „Sakkos” folyton egy lépéssel előrébb járt. Amíg Mark nem kapja el a „táblás bűnözőt”, nem utazhat haza szüleihez Texasba, pedig édesanyja karácsonyi pulykájának illatát már az orrában érezte.

A férfi utálta a telet, s mikor belépett a meleg lakásba, rögtön jobban érezte magát. Kabátját a fogastra akasztotta, átöltözött, leült a fotelba, és elővette az aktákat. Megborzongott. A sorozatgyilkos brutális kegyetlenséggel végzett áldozataival, akiknek torkába mindig egy világos sakkfigurát rejtett. A nyomozó észrevette a kollégáitól kapott Mikulás-zoknit a földön. Felemelte, kivett belőle egy cukorkát, majd gondosan kicsomagolta. Eszébe jutott, hogy gyerekkorában édesapjával ilyenkor mindig kívántak valamit. „Azt kívánom, valaki segítsen nekem kézre keríteni ezt a...” Dourdan nem találta a megfelelő szót, inkább szájába tette a narancssárga édességet és csendesen elszopogatta.

Egyszer csak kopogtattak. A férfi meglepődött, nem várt vendéget. Kinyitotta az ajtót. A lábtörlőjén egy jól öltözött, öszes, bajszos, szakállas úriember állt.

- Jó estét, Dourdan nyomozó!
- Jó estét, Uram, miben segíthetek?
- Én jöttem segíteni Önnek.
- Nekem?
- Igen. Megmondom, hogyan adjon mattot a „Sakkosnak”.

Volt valami furcsa az öregúrban. Szigorúnak látszott, a ruhája pedig... nos, igen a ruhája ódivatúnak, ennek ellenére kifinomultnak tűnt.

- Bemehetek?
- Igen, persze, fáradjon beljebb - mondta kissé zavartan Dourdan.
- Van táblája?
- Tessék?
- Sakktabla, amin bábuk vannak.
- Azt hiszem, valamelyik fiók mélyén lapul egy.
- Akkor szedje elő gyorsan, nincs sok időnk!

Mark úgy döntött, tesz egy próbát az idős, ismeretlen férfival, mert ha tényleg tud valamit, akkor a segítségével talán közelebb kerülhet a gyilkoshoz. A faragott tábla a komód legalsó fiókjának legmélyén lapult. Dourdan elővette a játékot, szétnyitotta, az asztalra tette, és felsorakoztatta a fekete-fehér seregeket.

- Gyönyörű - mondta elismerően az idegen.
- Valaha mester szerettem volna lenni, de miután nagyapám meghalt, többé nem játszottam.

- Pedig a sakk nemcsak játék, hanem egy sportág, mindenekelőtt életforma. Stratégia, mely karbantartja a memóriát, lelket. Kapcsolat két ember között. Kérdés és válasz. Lépések variációja, összefüggések halmaza, kiszámítható matematika. Ha csak a nyomozók fele sakkozna rendszeresen, akkor a hasonló sorozatgyilkosoknak esélyük sem lenne.

Hirtelen megcsörrent Mark mobilja.

- Halló!
- Dourdan nyomozó?
- Ki beszél?
- A „Sakkos Gyilkos”. Szeretne elkapni engem? Kapcsolja be a számítógépét. Az e-mail fiókjában talál egy linket. A játszma elkezdődött. Ha elveszti, a velem szemben lévő házban élők meg fognak halni.

- Ha nyerek?

- Ha nyer - bár kétlem -, kap egy részletes beismerő vallomást. Ja, és nyomozó, van öt perc folytatni a játékot, különben holnap reggelre lesz négy újabb hullája!

Mark a számítógéphez rohant. Egy perc múlva már a virtuális sakktablát bámulta.

- Mondja, fiam, mi a kezdőlépés? - kérdezte az idős vendég.

- Világossal kezdett, gyalog e4-re.
- Lépjen gyaloggal e6-ra! Tegye mindig azt, amit mondok! Bizzon bennem! Mi a következő?
- Világos gyalog d4-re.
- Menjen gyaloggal d5-re!
- Világos huszár c3.
- Gyalog c5...

A férfi csodálattal nézett az öregúrra, aki a táblán a lépéseknek megfelelően tologatta a bábukat, míg közben ő a számítógépen végrehajtotta a kapott utasításokat.

- Világos futó e2.
- Huszár f6.
- Világos gyalog üti c5-ön a sötét gyalogot.
- Futó e6.
- Világos huszár üti e6-on a futót.
- Gyalog üsse e6-on a huszárt!

Furcsa, de kellemes bizsergés futott át Dourdan hátán. Teljesen beleélté magát a játszmába.

- Világos futó g4.
- Vezér d6...

A titokzatos vendég ellentmondást nem tűrő hangon mondta tovább a soron következő lépéseket.

- Bástya üsse f6-on a futót!
- Világos bástya „a” vonalról d1-re.
- Futó üsse c3-on a huszárt!
- Világos gyalog üti c3-on a futót.
- Vezér üsse c3-on gyalogot!

A szoba egyre jobban kihűlt. A nyomozó tisztán emlékezett rá, amikor hazaért, feltekerte a termosztátot 22 fokra, ám a fűtés volt a legkisebb gondja.

- Világos bástya üti d5-ön gyalogot.
- Huszár d4.
- Világos vezér g5.
- Bástya üsse h3-on futót!

Felpörögtek az események. Az idős férfi határozottan lépegetett a táblán.

- Világos vezér üti g3-on a vezért.
- Huszár e2, sakk!
- Világos király h1.
- Huszár üsse g3-on vezért, sakk!
- Világos király g1.
- Huszár üsse f1-en a bástyát!
- Világos gyalog üti h3-on a sötét bástyát.
- Huszár d2-re. Így lépéselőnybe kerültünk a tisztjeinkkel - mondta a rejtélyes látogató.

- Feladta! Veszített! - kiáltott fel önfelédtt örömmel Mark.
- Nem, fiam, hagyta magát nyerni. Ez a játék csak arra kellett, hogy a „Sakkos” megtudja, méltó ellenfélre lelt-e Önben.

- Ön biztosan sakkmester.
- Imádok játszani. Nekem a sakk olyan, mint amikor zenét komponálok. Mielőtt megkérdezi, zeneszerző vagyok. Magyar operákat hangszereltek.

- Ön magyar?

- Igen.

- Akkor jó messziről utazott ide.

Közben a nyomozó tekintete egy pillanatra a számítógépre tévedt.

- Köszönöm a segítségét Mr...

Visszafordult, hogy megkérdezze a vendége nevét, de - mint aki soha nem is lett volna ott -, nyom nélkül eltűnt.

Hajnalodott. Dourdan az e-mailben megadott címre az erősítéssel egy időben ért oda. A „Sakkos Gyilkos” holtan feküdt a padlón. Mellette a borítékban a kézzel írt részletes valómása, az asztalán pedig a sakktáblája, amin egy elfektetett világos király hevert.

A helyszínelés után a nyomozó betért a rendőrkapitányságra, és a következő szavakat ütötte be a keresőbe: „magyar zeneszerző, opera, sakk”.

***

Lent délen, Texasban a Dourdan család tagjai mindig együtt ünnepelték a karácsonyt. A fa alatt rengeteg ajándék sorakozott. A gyerekek izgatottan, ugrásra készen vártak.

- Előbb mindenki vegye elő a Mikulás-zokniját, szedjen ki

egy csokigolyót, és kívánjon valamit! A kívánság teljesülni fog - mondta Mark nagybácsi.

- Nem is igaz! - kiáltott dacosan az ötéves Grace.

- Hidd el, kicsim, bizony valóra válik! Van, amikor egyenesen a mennyországból érkezik hozzá a segítség. Most pedig bontsátok ki a csomagokat!

A gyerekek zsvivajától nem értették egymás szavát a felnőttek. Inkább megölelték egymást, s boldogan nézték, ahogy a ház padlóját belepi a sok, széttépett színes csomagolópapír.

Később a másik szobában Dourdan asszony behelyezte a fiától kapott CD-t a lejátszóba. Mark közben az ajtófélfát támasztotta. Meghatódottan figyelte, amint édesanyját magával ragadják a felcsendülő zene hangjai.

- Gyönyörű! - sóhajtott csillogó szemmel Ellie Dourdan.

- Ezt az operát egy magyar zeneszerző, Erkel Ferenc írta, aki korának egyik leghitelesebb sakkozója is volt. Apa, egy játszma? Hazahoztam nagyapa tábláját.

- Te mióta sakkozol, fiam?

- Amióta egy tiszteletreméltó férfi újból megtanította nekem, hogy a sakk nemcsak játék.

(Készült: az „Erkel emléké” alkalmából, Pécs, 2010. augusztus 26.)

Mab Tee

Lelkek festője

Festett smaragdként csillogó vizet,
hűs éjszakában reszkető tüzet.

Rajzolt acélként csillogó jeget,
hozzá azúrkkék, lángoló eget.

Festett aranyzín, lüktető napot,
mellé reményt és büszke holnapot.

Szétáradó és röpké színeket,
árnyak helyett víg, fürge fényeket.

Míg végül ihlet lángja megfagyott,
és ő reánk csak álmokat hagyott.

bel corma

Álmainkban

Éjjel, mikor alszol,
Melletted térdelek,
Simogatom arcod,
S fogom a kezedet.

Ha felébrednél,
Álmot szórok szemedre.
Még ne legyen vége,
Azt kérem remegve.

Takaródra árnyékból
Rajzok varázsjeleket,
Olyan bűvös nyelven,
Amit csak te értesz meg.

Alszol és mosolyogsz,
Talán veled vagyok én is,
De fájdalom meggyötör,
És szomorú az ég is.

A meghasadó felhők,
Könnyeimel mossák ablakod,
Szélkorbáctól tovaszállnak
De én veled maradok.

Örökké őrizném álmod,
De nem tehetem meg,
Mert ami most egy pillanat,
Az álmaimban évezredek.

coolababy

Sötétség

Csillag suttog az éjben,
titok rejlik a vérben.
Démonaim abból isznak,
gyilkos éjszakba hívnak,
lassan magukba szívznak.

Alakot ölt egy árnyék.
Vakító fényben járnék.
Elengedni mégsem akar,
lelkem legmélyén kapar
s belém mar a félelem.

why-att

A halálfejes óra

- Foglajon helyet, kérem! - a titkárnő kecses, de bántóan színpadias kézmozdulattal a nagy tölgyfaajtó előtt lévő fehér kanapéra mutatott. - Hamarosan szólítani fogják.

Kyle Horseman megpróbált mosolyogni, de arcizmai nem engedelmességek. Csupán egy - barátságosnak korántsem nevezhető - fintort sikerült arcára erőltetnie, mely láttán a külső szemlélő úgy gondolhatta, elege van már a lány fontoskodásából. Az persze rögtön megsértődött. Égővörösre rúszozott ajkait pimaszul csücsörítve úgy kihúzta magát, hogy a testén megfeszülő kiskosztüm még inkább kihangsúlyozta gömbölyded idomait. Fürgén eltipteget, szóra sem méltatva a férfit. Horseman tekintete sokáig követte a korinthuszi oszlopokkal díszített folyosón egyre távolodó lány ütemesen ringó csípőjét.

Végül teljesen egyedül találta magát a hatalmas váróteremben. Lassan, talán túlzott óvatossággal leereszkedett a kanapéra. A bútor darab a látszat ellenére korántsem volt kényelmes. Szörnyen keménynek és hidegnek érezte, mintha egy gránittömbön ült volna. Kellemetlen érzéseit a váróterem többi berendezése sem volt képes feloldani. A falakat és a mennyezetet freskók díszítették, melyek apró öltönyt viselő, kövér kis gyermeköket, és hosszú sorban kígyózó kifejezéstelen tekintetű alakokat jelenítettek meg. A göndör kis figurák nem éppen jóindulatú vigyorral arcukon terelgették a rongyos göncökbe öltözött tömeget. Munkájukat pár magasabb, márványbőrű, szárnyas teremtmény is segítette, melyek a sor mellett strázsáltak.

Horseman szemei előtt lassacskán egy történet kezdett kibontakozni, melynek befejezéseként az alázatos polgárok, a szárnyas alakok egyre szigorúbb pillantásai és figyelmeztető kézmozdulatai közepette egy monumentális, minden esztétikumot nélkülöző kapun vonultak át. Persze csak azt követően, hogy a kapu előtt, súlyos ébenfaasztalnál trónoló, kövér alaknak befizették a megfelelő összeget. Horseman figyelmét az sem kerülte el, hogy az addig meglehetősen pórias, szürke alakok a kapun áthaladva szemlátomást boldogabbá váltak, és öltözetük is előkelőbb lett az addiginál. A képekben megjelenített eseményfolyamat a sarkokból, és a szegletekből benyúló, fodros, aranyozott stukkó hivatott ízlésesebbé és életszerűbbé varázsolni.

Miután tekintete a terem minden egyes festményét és szobrát végigpásztázta, szorongása csak fokozódott. A kanapét egyre kényelmetlenebbnek érezte, sőt olybá tűnt, hogy az öltönyös, daliás alakok tekintete elfordul a tömegről, és egyenesen rá szegeződik. Csontig ható, hideg tekintet volt.

Hogy gondolatait elterelje, eddig a lábánál lévő aktatáskáját az ölébe vette. Bár a fémborítás miatt hideget kellett volna éreznie, de bőre most mégis hálisan bizsergett az ismerős tárgy érintése nyomán. A gyomrát szorongató bilincs is kezdett felengedni.

Órájára pillantott. Nem mintha jelen pillanatban kíváncsi lett volna az idő múlására. Egyszerűen csak szerette ezt az órát, mindig talált rajta valami néznivalót. Valóban mesteri szerkezet volt. A tok és a szíj ezüstből készült, négyyszögletű tífka berakások díszítették; a sötét és a világos színek markánsan váltak szét egymástól, ugyanakkor mégis olyan harmonikusan igazodtak egységbe, hogy a szem és tudat teljesen ellazult a látványtól. De a legkülönlegesebb mind közül a számlap volt: fekete és fehér gyémántok egy koponya alakját rajzolták ki, a mutatók pedig apró síp és singsontokat formáztak.

Túl azon, hogy ezzel az ősi szimbólummal az egész óra egyfajta morbid utalással rendelkezett - jelképezve idő kéréseivel szembe fordított múltát - Horseman számára még egy további ok miatt is kedves volt. Apjától kapta, mikor felvették jelen állásába. S bár már sok év eltelt e bizonyos nap óta, Horseman még mindig gyakran pillantott az órára akkor is, mikor nem az

időre volt kíváncsi; sokkal inkább funkcionált ékszerként, mint időmérő eszközként. Szeretett egyfajta megkülönböztető jelzőként tekinteni rá. Olyasmí volt ez az óra, ami mögöttes tartalommal bír mások, de inkább saját maga számára. Amikor csak ránézett, eszébe juttatta az óriási felelősséget, amit minden egyes nap vállalnia kellett. Ha akarta, egy tollvonással milliónyi élet felett mondhatott végső ítéletet. Ha pedig rosszul dönt, akkor nagyvállalatokat vihetett végromlásba (persze ez az eset még sohasem fordult elő, és nem is tartotta valószínűnek, hogy valaha megtörténhet). A legelső perctől kezdve szívvel-lellekkel végezte munkáját, és amellett, hogy tehetsége is volt hozzá, elég szerencse és akarat is rendelkezésére állt ahhoz, hogy rövid időn belül Főellenőri pozícióban találja magát.

Sokan hitték, hogy ez a legbefolyásosabb pozíció az egész világegyetemben. Egyesek szerint még a Teremtők hatalma is eltörpül az ő kezében nyugvó lehetőségek mellett. Horseman azonban nem törődött ezekkel a véleményekkel. Számára ez csak egy munka volt, amit jól kellett végeznie. Hiszen az Főellenőrnek is van egy felettese, aki minden lépését árgus szemekkel figyeli, még akkor is, ha Horseman eddig nem adott okot a kételkedésre.

Már egészen megfélekedett korábbi szorongásáról, mikor öblös hang hasított át a hatalmas termen.

- Kyle Horseman, fáradjon az irodába!

Izgatottsága rögvést visszatért. Gyorsan felugrott, de a hirtelen mozdulattól úgy érezte, belső szervei mellkasába tolnak, és ettől kissé émelyegni kezdett. Közben a súlyos tölgyfaajtó szárnyai lassan nyikorogva kitérültek. Horseman nyugalmat erőltetett magára, és elindult.

Odabent vaksötét volt. Szemei az előtér csillogása után csak lassan szoktak hozzá a homályhoz. Semmit sem sikerült kihámozni a fekete masszából. Mi több, valami émelyítő, édes illat terjengett a súlyos levegőben, de képtelen volt rájönni, hogy mi is lehet az. Talán egy perc is eltelt ebben a várakozó állapotban, és Horseman kezdte úgy érezni, hogy lassan, de biztosan egy íróasztal kezd kibontakozni előtte. Már-már azt hitte, hogy a mögötte ülő alakot is látni véli, mikor hirtelen felgyúltak a fények és fájdalmasan nyögve a szeméhez kapott.

Horsemant méltatlankodás és harag keveréke öntötte el. Minek járatják a bolondját vele? Nem elég a megalomán váróterem a maga lehangoló mázolyaival, a hatásvadász sötétítés, és most még meg is akarják vakítani? Ami sok az sok!

A látványtól azonban, ami könnyező szemei elé tárult, haragja pillanatok alatt semmivé foszlott és az őszinte ámulat lépett helyébe.

Többé már nem egy zárt helységben tartózkodott.

Nem tudta, miféle újabb illúzióval van dolga, de egy óriási balkonon állt. Lába alatt vörös és fehér márványlapok hatalmas szemet rajzoltak ki, mely egy nyitott tenyérből bámult fel az égre. A balkont alacsony korlát övezte, melyet reneszánsz stílusban faragtak ki hófehér mészkőből. De ami a legcsodálatosabb volt az egészben, hogy körös-körül sehol sem volt semmi, mintha az építmény a végtelen éterben lebegett volna, csak az ég kékje szolgált háttérül. Horsemant a látvány úgy magával ragadta, hogy az előtte pár méterre trónoló hatalmas íróasztalról egészen megfélekedett.

Az asztal mögött megtermett férfi ült. Látszott, hogy jóval idősebb Horsemannél, de pontos korát nem lehetett meghatározni. Sötétkékel öltönyt viselt, hófehér haját rövidre nyírva hordta; szemei vakítóan kék voltak, és egyenesen Horsemanre meredt felük. Szólni azonban egy szót sem szólt, mintha méltóságon alulinak érezné, hogy ily módon hívja fel magára a figyelmet. Horseman is pontosan így érzett, és mélységes szégyen öntötte el, amiért csak most vette észre a férfit. Az, mintha csak rá akart volna játszani a dologra, továbbra is olyan

méltóságteljes némasággal ült helyén, amitől Horseman bőre forrón izzani kezdett, és sietős léptekkel megindult az asztal felé. Legszívesebben rohant volna, hogy egy másodpercet se késlekedjen tovább, de igyekezett maradék önérzetét megőrizni, ezért amennyire tudott, egyenletes léptekkel haladt.

A férfi még mindig szűrős szemekkel nézett Horsemanre, aki időközben az asztalhoz ért, és már készült volna bemutatkozni, de vendéglátója gyorsan beléfojtotta a szót.

- Olvasta már ezt? - kérdezte, majd hanyag mozdulattal egy újságot dobott az asztalra.

Horseman nem tudta hova tenni a dolgot. A férfi tekintetéből azonnal érezte, hogy választ nem vár a kérdésre, így egy hang nélkül az újságra pillantott, közben igyekezett teljesen mozdulatlan maradni (maga sem tudta, miért). A címlapon öles betűkkel ez állt:

Több milliárdos kár az Enuma Elis vállalat műveleti területén bekövetkezett katasztrófa nyomán.

Majd alatta, kisebb betűkkel szedve így folytatódott:

A befektetők kártérítést követelnek.

A cím alatt két kép volt. A bal oldalin romba dőlt házak, letarolt utcák és szénfeketévé perzselődött maradványok között vegyvédelmi ruhába öltözött alakok álltak, ugyanolyanok, mint amilyeneket a váróterem freskói is ábrázoltak. Arcuk ugyan nem látszott a súlyos maszk alatt, de Horseman szinte érezte a belőlük áradó mérhetetlen tanácsalanságot. A látvány enyhén szólva is lehangoló volt. Ezzel szemben a jobb oldalin egész más eseményeket sikerült rögzítenie a fotósnak. Ezen is ugyanazok a szárnyas teremtményeket lehetett látni. Az előzővel ellentétben, most nagyon is könnyen le lehetett olvasni ábrázatokról a haragot, és az elszántságot, mialatt a vállalat központi épületét megrohamozó öltönyös alakokat akarták távol tartani a bejáratától.

A férfi közben úgy gondolhatta, ennyi éppen eléggé kifejezi a helyzet súlyosságát. Ugyanolyan gyors mozdulattal hajította a kukába a lapot, mint ahogy egy perccel ezelőtt Horseman elé tette.

- Ebben a félévben ez már a harmadik! - morogta ingerülten. - Vegyi katasztrófa! Elsüllyedt fúrótoronnyal kezdődött, aztán atomkombinát robbanás, most meg ez. Ez az átkozott faj egymaga nagyobb felfordulást okoz, mint az irányításunk alatt álló többi együttvéve. Kinyílt a csipájuk, de nagyon. És ki issza meg a levét? Persze, hogy mi! Ha ez így megy tovább, a csőd szélére kerülünk!

A férfi whiskys poharat emelt a szájához és nagyot kortyolt a tömény szeszből. Az aranyárga ital megsűrte a valódihamis nap sugarait és tompa fénnel villogott, ahogy a pohár ismét a tömör falaphoz koccant. Horseman közben még mindig néma mozdulatlansággal állt az asztal előtt. Sokévnnyi munkatapasztalattal a háta mögött tudta, hogy jobb, ha az ügyfél kiadja magából sérelmeit, vagy gondjait, attól függ, kinek mi oka volt cégének szolgáltatásait igénybe venni. Ő ilyenkor csak annyit tehetett, hogy csendben várt, amíg végül a tárgyra nem tértek. Közben hallgatta órája halk, ütemes katogását.

- Nem mintha ez lett volna az első ilyen eset - folytatta imént megszakadt monológját a férfi. Ujjaival megmasszírozta homlokát, mintha egy rossz emléktől kívánná ily módon megszabadulni. - Túl vagyunk már egy s más dologon, mióta ebben a székben ülök. Sokkal rosszabbat is átéltem ennél, higgye el. De a körülmények változnak. Régen elég volt szimbolikus gesztusokat tenni, a részvényeseket könnyűszerrel el lehetett hallgatni. Minden további nélkül megbíztak az ítézőképességemben. Elhitték, hogy kézben tudom tartani a dolgokat. Ma már nem megy ilyen egyszerűen. Hiszen láthatta maga is. A gyáva patkányok cserbenhagytak. Mentenek a bőrüket és a pénzüket, én egyedül pedig már nem vagyok elég, hogy ezzel megbirkózzam...

- Látod, mit csinálsz már megint? A saját kicsinyes problémáiddal vagy elfoglalva, azt pedig észre sem veszed,

hogy szegény flótás lábai már teljesen elgémberedtek a nagymonológod alatt.

Horseman összerendezte ijedtében. Olyan hirtelen fordított hátra a fejét, hogy fájdalmában felszisszent. Az imént nem látta, vagy hallotta, hogy más is bejött volna az ajtón, a most mögötte álló középkorú férfi látszólag a semmiből jelent meg. Feketébe hajló sötétkék öltönyt viselt, hozzáillő nyakkendővel és levendulaszín inggel. Haja hátrasímitva feküdt formás koponyájára. Határozottan emlékeztetett valakire, de Horseman a világért sem tudta volna megmondani, hogy kire; azt ugyanakkor mégsem lehetett volna állítani, hogy átlagos arca lett volna. Horsemanre mindenestre nagyon is rokonszenves benyomással volt, már az első pillanattól fogva. A jövevény széles mosollyal arcán egy az íróasztal előtt lévő elegáns karosszékre mutatott, ami egy pillanattal azelőttig még nem volt ott, mintha az is a földből nőtt volna ki.

- Foglaljon helyet! Parancsol egy italt? Várjon! Ne mondjon semmit! Martini szárazon, jól mondom? - Azzal már Horseman kezébe is nyomott egy poharat, majd leült egy ugyanolyan székbe, mint amilyen az imént Horseman is helyet foglalt.

- Köszönöm, igazán figyelmes - szólt Horseman, bár a meglepetéstől inkább csak suttogni tudott.

- Kérem - vigyorgott a férfi. - Jömagam viszont maradok a Gintonic mellett. Ez az egyetlen ital, ami egy unalmas üzletet ugyanúgy képes feldobni, mint ahogy egy forró éjszakát le tud hűteni. Nem is beszélve az unalmas kollégákról - poharát megemelve az idősebb férfi felé intett, de az korántsem osztózott fiatalabb társa jó hangulatában. Horseman úgy vélte, egyenesen bosszantja, hogy megzavarták iménti előadását, ráadásul még szemtelenkednek is vele, de látszólag igyekezett megőrizni tekintélyét.

- Az úr a konkurenciától jött - dűnyögte kelletlenül az idősebb férfi. - Úgy gondoltam, ő is érintett annyira az ügyben, hogy részt vegyen ezen a megbeszélésen.

- Korábban együtt dolgoztunk - mondta vidáman a fiatalabb. Nagyot kortyolt poharából, majd egész közel hajolt Horsemanhez, és lehalkította hangját. - Higgye el, senkinek sem kívánom azokat a munkakörülményeket. Az a modorosság és földhözragadtság!

- Tehát mint mondtam - az idősebb férfi képtelen volt elrejtene a hangjában bujkáló ingerültséget -, a helyzet kritikus. Gondolom, már maga is rég rájött, hiszen pontosan az ilyen helyzetek kivizsgálására specializálódtott.

- Mondhatjuk úgy is - fordult ismét Horseman felé a fiatalabb férfi -, hogy csak maga képes kimosni minket abból a szutyokból, amibe a mindenható vezetőség által lettünk bele-rángatva.

Gúnyosan az idősebbre vigyorgott, akinek feje erre vészjóslóan elvörösödött. Nem is bírta sokáig útját állni érzelmeinek.

- Lennél szíves befogni a szádat?! - robbant ki. - Pont ugyanannyira vagyok hibás, mint te. Ha nyugton maradtál volna, akkor most nem ülnék itt. Kellene neked az önfejtű játszanod annyi éven át. Azt hiszed, nem tudom, miket csináltál? Ráadásul mindezt a hátam mögött! Végig azon voltál, hogy a magad malmára hajtsd a vizet, de annyi ész nem szorult beléd, hogy rájöjj: ha nekem végem, akkor neked is! Egymás nélkül nem létezhetünk. Ugyannak a legelőnek a marháit vágjuk le mindketten. Akár tetszik, akár nem, együtt ülünk ebben a kulimászban!

Az idős férfi arca egészen eltorzult dührohama közben. Szemei kidülledtek, haja összekuszálódott, háta meggörnyedt. Lehullt róla a méltóság és felsőbbrendűség maszkja. Most csak egyszerű sértett, tehetetlen alak volt, aki fröcsögve vagdosta vádjait társa felé. Az azonban láthatóan nagyon is élvezte a helyzetet. Harsányan felkacagott.

- Ugyan, kérlek. Mindig csak a régi ügyekkel vagy elfoglalva. Hát mit árthat szerencsétlenekek, ha valaki felnyitja a szemüket, és kitarja a kaput az alternatívákra is? Szerintem már halálra untad volna magad nélkülem.

Hirtelen elhallgatott. Arca ugyanolyan sebesen változott meg, mint pár pillanattal azelőtt idősebb társáé. A komisz vidámságot halálos komolyság váltotta fel.

- Na meg azért azt se felejtjük el, hogy én az egészet jó előre megmondtam. Emlékszel? Le mertem volna fogadni, hogy nem. Pedig nem volt az olyan nagyon régen. Hadd frissítsem fel a memóriádat: „Nem vezet jóra, ha egy ilyen, potenciálisan veszélyes entitásba ennyi becsövágyat plántálsz, ráadásul mindezt a legkisebb önkontrollal vegyítve.” Pontosan ezeket a szavakat használtam. És erre te mit csináltál? A képeembe röhögtél, és kirúgtál. De se baj. Spongyát rá, régen volt. Most viszont, hogy a tények engem igazolnak, hadd engedjem meg magamnak, hogy hátradőljek, és csupán annyit mondjak őszinte kárörömmel: ki szelet vet, vihart arat, barátom. Magadnak kerested a bajt, hát meg is kaptad. Én mosom kezeimet.

Az idős férfi állkapcsa újra megfeszült, orrcimpái kitágultak és úgy fújtatott, mint egy felbőszített bivaly. Horseman jobbnak látta, ha kezébe veszi a dolgokat.

- Uraim, kérem - próbálta csitítani a kedélyeket. - Személyeskedéssel nem megyünk semmire. Inkább koncentráljunk az aktuális problémára! Biztosíthatom önöket, hogy cégem minden lehetséges helyzetre fel van készülve, és biztosan tudok olyan megoldást kínálni, mely minden fél számára kielégítő lesz. A problémát képező faj alapadatait már korábban megkaptam, így nagyjából átlátom a problémát. Anatómiáját tekintve szárazföldi, felegyenesedett, az elektromágneses sugárzás egy kis tartományát érzékeli. Életéhez egy speciális, folyékony vegyület és egy egyedi gázkeverék nélkülözhetetlen. Körülbelül nyolcmilliárd egyedről beszélhetünk. A katalógusban „23.HS” leltárszámmal szerepel.

Úgy tűnt, Horseman magához ragadta a kezdeményezést, és ettől határozottan megnyugodott. Önkéntelenül is végigsimított karórája számlapján. A fiatal férfi időközben újabb poharat varázsolt elő. Úgy tűnt, nem szándékozik részt venni tovább a beszélgetésben, mintha a probléma maga érdekesebb lett volna számára a megoldásnál. Horseman így az idősebb felé fordult, aki már közben visszanyerte korábbi higgadtságát.

- Itt az áll, hogy teljes eliminációt szeretnének. Több lehetőséget is tudok ajánlani, de előbb tudnom kell, hogy a „23. HS” eltörlése valóban indokolt-e.

- Már hogy ne lenne indokolt?! - csattant fel az idős férfi.

Horseman kissé hátrahőkölt. A fiatalabb felvontaszemöldökét és lemondó sóhajts kíséretében emelte szájához poharát.

- Hogy ne lenne indokolt? - folytatta kimértebb hangon az idős férfi; talán maga is rájött, hogy az imént kissé elragadtatta magát. - Bolond, aki az ellenkezőjét állítja, vagy akár csak kételkedik ennek szükségességében, azok után, ami történt.

- Kérem, ne értsen félre! - Horseman igyekezett diplomatis maradni. - Távoll álljon tőlem, hogy kétségbe vonjam a vállalat érdekeit. De mint Főellenőrnek, kötelességem teljes körű protokollt lefolytatni. Nem hagyhatok jóvá semmit anélkül, hogy körbe ne jártam volna a problémát. Mindössze rutin-eljárásról van szó - tette hozzá gyorsan, mert látta, hogy az öreg kételkedve ráncolja homlokát. - Tehát - köszörműlte meg torkát Horseman. - Először is szükségem van a „23.HS” szociális profiljára. Nyilvánvaló, hogy csoportos fajról van szó, de én az ezen belüli finomabb kölcsönhatásokra vagyok kíváncsi. Milyen az egyedek viszonya egymáshoz, környezetükhöz, kártevőnek minősíthető-e a faj, vagy sem. Egyáltalán mióta áll fenn fent nevezett probléma?

Az idős férfi megköszörműlte a torkát, mintha beszédet készülné tartani. Fiatal társa alig hallhatóan behorkantott a poharába.

- Szinte a kezdetektől - közölte az idős férfi. - Eredetileg azért hoztuk létre a „23.HS”-t, hogy terraformálja a számára kijelölt telephelyet. Ez általános eljárás. Igaz ugyan, hogy lassú folyamat, de legalább olcsó. Viszont a faj elég kezelhetetlennek bizonyult.

- Kifejtené ezt bővebben? - kérte Horseman.

- Először csak néhány egyedét szórtunk szét a kijelölt világon. Önreprodukálóak, így egy-két nemzedék alatt el is szaporodtak, ahogy az lenni szokott. Sajnos már ekkor nyilvánvalóvá vált, hogy elég ellenségesek egymással szemben. Fizikai és szellemi szinten egyaránt.

- Hoztak valamiféle ellenintézkedéseket?

- Kezdetben inkább örültünk ennek a tulajdonságnak - felelte az idős férfi. - Ez a kis viselkedésbeli anomália kiváló biztonsági mechanizmusnak tűnt számunkra. Mint egyfajta negatív visszacsatolás. Ha úgy láttuk, hogy a populáció elérte a kritikus egyedszámot, csak elültettünk néhányuk agyában egy eszmét, vagy bármit, ami akár csak a legkisebb mértékben is különbözővé teszi őket másoktól, és azonnal egymásnak estek.

- Milyen ellentéteket ért ez alatt? - vetette közbe Horseman. - Mekkora mértékű ellentmondásról van szó?

- Bizonyos esetekben elég volt csak egy betűnyi különbség a kívánt eredmény eléréséhez - hangzott a felelet.

Most Horsemanen volt a sor, hogy hitetlenkedjen.

- Nem mondja komolyan...

- De bizony - bólogatott az idős férfi. - Higgye el, esetenként egyetlen, apró i-betű is segíthet a legnagyobb problémákon.

Horseman észrevette, hogy ez a momentum a fiatalabb férfiban is minden bizonnyal kellemes emlékeket ébreszt, mert tekintete és mosolya egészen merengővé vált.

- Gondolom a probléma csak ideiglenesen szűnt meg ez által - vette fel ismét a beszélgetés fonalát Horseman.

- Sajnos azt kell mondjam, igen. Hiába kontrolláltuk a populációt folyamatosan, betegséggel, vagy öngyérítéssel, ennek ellenére is hamar irányíthatatlanná váltak. Ezt sajnos nem látjuk előre.

- És egyes egyedek még úgy vélik, hogy az őket tervező hatalmasság intelligens - szólott közbe a fiatalabb. Horsemannek időben sikerült köhögéssé szelídítenie feltörni készülő nevetését. Következő kérdését már hivatalnokhoz illő faarccal tette fel.

- Próbálkoztak árasztással? - kérdezte.

- Többször is - felelte az idősebb, miközben megvető pillantást küldött társa felé. - Nem hozták meg a kívánt sikert. Mindig volt egy, vagy több, amelyiknek sikerült kerek oldania. De akkor még egyáltalán nem gondoltunk végső kiirtásra, csak a populáció kontrollálására.

- Ahogy látom, manapság ez már nem válna be - lapozott papírjai között Horseman. - elég fejlettek ahhoz, hogy megkerüljék ezt a módszert. Szóval, hol is tartottunk...

A beszélgetés még vagy egy órán keresztül folyt. Az idős férfi kimért, színtelen hangon válaszolt Horseman kérdéseire. Arca csak akkor rándult össze elégedetten, mikor nagy néha belekortyolt whiskyjébe. Egyre csak sorolta és sorolta a „23. HS” által elkövetett bűnöket: testvérgyilkosság, céltalan rombolás, ostoba hatalomvágy saját maga és környezete fölött, és legfőképp az étellel szemben tanúsított abszolút tiszteletlenség. Lassacsckán egy végtelenül önhitt és mohó faj öltött testet Horseman lelki szemei előtt. Egy entitás, mellyel ebben a pillanatban is megosztja a létezés színpadát. Milliárd és milliárd egyed járja most is örült, tomboló táncát odalent, egy eldugott világon. De ez már nem sokáig lesz így. A tébolyodott „23.HS” számára túl szűkké vált kifosztott bolygója, ő ennél sokkal, de sokkal többet akar. Már megérintette az űr szegélyét. Megízlelte a terjeszkedés édes borát, és csak idő kérdése, mikor jut el arra a szintre, hogy nem csituló szomszárja által hajtván eláraszsa az univerzumot.

Horseman tudta, hogy csak ő képes ennek a járványnak útját állni. És most már egészen biztos volt benne, hogy meg is fogja tenni. Ha bizonytalan is volt korábban, ebből mostanra semmi sem maradt. A „23.HS”-nek pusztulnia kell.

Remegő kézzel csukta be jegyzeteit. Bensőjét jéges tűz égette.

Még sosem érzett hasonlót. Most először fordult elő, hogy teljes mértékben helyesnek vélte, amit tesz. Afelől sem volt kétsége, hogy megbízóit is hasonló meggyőződés vezérli. Már csak az volt a kérdés, hogy a „23.HS” faj hogyan búcsúzik el végleg a létezésről. Horseman ezt is pontosan tudta.

- Azt hiszem, remek megoldást tudok kínálni a problémájukra - tekintetét most ő is ugyanolyan mélyen fúrta az idős férfi szemébe, mint ahogy ő tette ugyanezt nem sokkal azelőtt.

Aktatáskájából egy vaskos iratot halászott elő, és az idős férfi elé helyezte az asztalra. Szeme sarkából észrevette, hogy a fiatalabb férfi érdeklődve mocorogni kezd a székében, és közelebb hajol az asztalhoz.

- Ebben mindent megtalálnak - mondta Horseman.

Az idős férfi belelapozott az dokumentumba. Óvatosan forgatta a vakítóan fehér lapokat, mintha egy szent iratot tartana kezében. Horseman úgy számolta, húsz percig is tanulmányozhatta a paksamétát. Végül becsukta, és átnyújtotta fiatalabb társának. Mélyreható tekintettel nézett Horsemanre, mintha még az utolsó pillanatban is fürkészni akarná elméjét. Horseman is ugyanígy nézett vissza rá. Az első kérdést nem Horsemanhez, hanem társához intézte.

- Mit gondolsz?

A fiatalabb arcáról - mintha csak ezzel is az asztal mögött ülőt szeretné bosszantani - határtalan lelkesedés sugárzott.

- Zseniális! - rikkantotta. - Szavamra, mintha csak én találtam volna ki. Nem! Helyesbíték. Én sem tudtam volna ilyen remek ötlettel előállni! Féltekeny vagyok! Mérhetetlenül irigy! Meg kell mondanom, uram, egészen lenyűgöz a kreativitása, nem gondolt még rá, hogy munkahelyet váltson?

Horseman halványan elmosolyodott.

- Igazán megtisztel, uram.

- Kár lenne, ha egy ilyen tehetséget parlagon maradna - kötötte az ebet a karóhoz a férfi. - Nálam igazán tökélyre fejleszthetné a képességét. Ha gondolja, már ma munkába állhat.

- Térjünk inkább vissza jelen problémához - dörrent közbe az idős férfi. Arckifejezését látva Horseman már szinte hallotta a tervezet gyenge pontjait és árát firtató kérdéseket. Az idős férfi azonban olyasvalamit tett, amire az elmúlt órák történései után a legkevésbé sem számított: elmosolyodott.

- Őszintén gratulálok! - nyújtott kezét, és talán kicsit fel is emelkedett ültéből.

- Azt hiszem, abban mindannyian megegyezhetünk, hogy erre inni kell! - a fiatalabb férfi fürgén talpra ugrott, és egy poharat nyomott Horseman kezébe, majd jól hátba veregette. Mindhárman koccintottak.

Horseman egészen önkívületi állapotban érezte magát. Üzleti és erkölcsi siker kéz a kézben. Ilyen talán még nem is fordult elő vele. Teljes mértékben büszke volt magára.

- Biztosíthatom önöket, uraim - szólt -, a „23.HS” többé nem fog gondot okozni, sem önöknek, sem másnak. Koccintsunk, hogy ismét sikerült egy romlott fajtól megtisztítani az univerzumot.

Az idős és fiatal férfi egymásra néztek, és - Horseman legnagyobb megdöbbenésére - összemosolyogtak. De nem az őszinte öröm mosolyával, sokkal inkább a cinkosok leplezetlen somolygásával.

- Hát, így is lehet nézni a dolgokat - szólalt meg a fiatalabb. Úgy nézett Horsemanre, mint egy naiv gyerekekre szokás.

- Nem egészen értem - Horseman leengedte poharat tartó kezét.

- Nézze, Mr. Horseman! - az idős férfi hangja egészen megváltozott, mintha mulattatná valami. - Értékeljük a segítségét, és nem vitatjuk a szakértelmét. De nem gondolhatta komolyan, hogy azért akarunk megszabadulni a „23.HS”-től, mert az... Hogy is fogalmazott? „Romlott”.

Horseman végtelenül ostobának érezte magát. Valami olyasmit szeretett volna mondani, hogy: „Persze, hogy nem gondolom, minek néznek engem?” De ehelyett csak egy szálnalmas kérdés hagyta el a száját.

- Nem?

- Persze hogy nem! - az idős férfi ugatva felnevetett. - Véletlenül sem. Egyáltalán nem számít, hogy a „23.HS” milyen erkölcsű faj. Minket aztán egyáltalán nem érdekel. Hogy úgy mondjam, ez csak egy apró kis részlet. Azért kell eltűnniük, mert már túlnőtték a számukra kijelölt határokat.

- Túlságosan is hasonlónak váltak hozzánk - toldotta meg a fiatalabb.

- Felőlünk azt tesznek a világukkal, amit csak akarnak - az idős férfi cinikusan legyintett. - Sőt, az sem számítana sokat, ha ezernyi világot döntenének romlásba. Járulékos veszteségek mindig vannak. Kezdetben valóban a bolygó számított, de idővel rádöbbenünk, hogy maga a „23.HS” több hasznot hoz, mint a lakhelye. De sajnos túlon túl önállónak váltak. A befektetőinket is ez rémisztette meg annyira. Maga sem szeretné, ha a haszonállatai hirtelen gondolkodni kezdenének és a saját útjukat kezdenék járni. Hát ezért kell eltűnniük.

Horseman úgy érezte magát, mint a gyermek, aki juharszirupra vágyott, de csak későn vette észre, hogy a gyógyszeres flaskát emelte le a polcról.

Az álarc lehullt a két férfiről, és most annak látta őket, amik valójában. Becsapták, ő pedig lépre ment. De nem, ennél sokkal rosszabb történt. Ők nem csináltak semmit. Saját maga, önként tekerte nyaka köré a hurkot, és még örült is neki, hogy megteheti. Hirtelen élmeyegni kezdett.

- Most... Nekem... Mennem kell... - nyögte elszoruló torokkal. A két férfi nem próbálta megállítani, mikor kiviharzott az irodából; már rég mással voltak elfoglalva.

Horseman rohanni szeretett volna. Messze, minél messzebb innen. De lábából elszállt az erő. Az előcsarnokban úgy érezte, menten elájul, és le kellett ülnie a kanapéra. Teljesen össze volt zavarodva, szédült, és kérdések cikáztak a fejében. Hát minden csak hazugság volt? Most akkor ki az igazi áldozat? A vállalkozók, akik egy biztosnak látszó üzletbe fektették talán egész vagyonukat, és egy engedetlen faj miatt talán örökre elvesztik azt? Vagy a „23.HS”, ami végtére is csupán az őt megteremtő, számító hatalom eszköze volt már a kezdetektől fogva, és egyetlen bűne csupán az, hogy nem kapott elég erőt és előrelátást rossz tulajdonságai leküzdéséhez.

De ugyanígy lehet ő is áldozat. A naiv Főellenőr, akit meggyőződése és ideái csaltak tévútra.

Felnézett a mennyezetre. A szárnyas alakok már egyáltalán nem voltak rémisztőek. A félelemnél már sokkal rosszabbat érzett. A festett szörnyetegek negédes mosolyukat cinkos fényel szemükben villantották rá, mintha csak ezt mondanák: „Íme, már te is közzénk tartozol! Részt vettél a játékban, és ezen már nem változtathatsz.”

Haraggal telve ugrott talpra. Ütemes, biztos léptekkel haladt végig a korinthoszi oszlopos folyosón; mereven maga elé nézett, egy pillantásra sem méltatva a sértődött titkárnőt.

Végül is nem lehet, hogy mindez csupán csak részletkérdés? A „23.HS” amúgy is halálra volt ítélve, és az ő kételyei fikarcnyit sem számítanak. Ha nem ő, hát más megtette volna. Valaki amúgy is kitárta volna a mézszárszék kapuját. És különben is, ő a Főellenőr. A döntése mindenek felett áll.

Az épületből kiérve megállt és fülelni kezdett. Szíve izgatottan vert, tüdeje pedig nyugtalanul zihált, így csak nagyon halcan hallotta a jól ismert hangot, melytől kételyei eloszlatását remélte.

A halálfejes karóra ütemes kattogása azonban korántsem volt oly megnyugtató, mint azt szerette volna.

GregTheMad

APOLLO 18

avagy: egy film a Hold hidegével

Hol van már a 2001 Űrodüsszeia békés, statikus Holdja, ahol az ad nyugtalanságra okot, hogy egymillió évvel ezelőtt eldugott éifekete monolitot lehet ott találni? Vagy Jules Verne mókás hősei, akik ágyúgolyón repülnek el oda, úgy, hogy fogalmuk sincs miként térnek vissza... Itt azért van egy kis hasonlóság. Az Apollo 18 legénysége is három fő, és nekik aztán tényleg nincs visszaút. Gonzalo López-Gallego filmje nem szuperprodukciónak, hanem egy nyers gyémánt, egy súlyos élmény, ami után a kedves néző különös érzésekkel fogja mérgetni égi kísérőnket.

Amikor 1979-ben, az ALIEN c. produkcióval kapcsolatban a fenyegetettség légköréről írt egy kritikus, valószínűleg az aktuális társadalmi-politikai konfliktusok belemagyarázását célozta meg. López-Gallego szerintem töményen megvalósítja ezt, társadalmi-politikai sallangok nélkül. Mégpedig nem a távoli jövőben, hanem a közeli múltban. Az űrverseny-hidegháború, holdraszállások kalandos történelmi körüli ellentmondásokkal már mi is foglalkoztunk itt a Lidércfényben. A konspirációs témák egyik legérdekesebbje ez. Gondolom, mindenki látott már a neten képeket a Holdra megyünk-humbug előkészületeiről. Azt a kis videót is érdemes megnézni, amelyen a „kis lépés”-t újra kell venni, mert leesik egy lámpa. Ehhez kapcsolódik a film kiindulási ötlete, amelyet szintén olvastam már valahol... többször is talán, hogy a hivatalos Apollo program a 17-tel véget ért, a 18-ast érdektelenség (BÉ MEG, ki hiszi ezt el?), az meg a költségek miatt törölték. A sztori innen érdekes, mert a fáma arról regél, hogy a törlés kamu, elmentek... és van ott „...sok iszonyú csoda!”, hogy a János vitéz c. magyar rajzfilm kőóriását idézzem. A hatást fokozza, hogy a film az ún. „kézikamerás horrorfilm” (amit a Blair Witch c. film honosított meg anno) kategóriába tartozik. Végig azt az érzetet kelti, hogy eredeti felvételeket látunk, amiket maguk az űrhajósok készítettek. Egyszer-kétszer távolodik csak el a szubjektív szemszögtől, hogy grandiózus holdtájképeket villantson fel.

A film elején a kamu dokumentumfilmek receptje szerint biztosítanak minket, hogy minden eredeti, ezért eshet meg az, hogy a nézése közben óhatatlan a gyanú, lehet, hogy néhány vágás mégis eredeti? Az Apollo 18-nak az oxigénmentes, űrhideg, „hiteles” holdfelszín adja meg azt a feelinget, ami után az ember forró fürdőre és friss levegőre vágyik. Am aki szereti átélni „eredetiben”, milyen vakon és kétségbeesetten négykézláb mászni egy borzalmasan hideg, matt fekete kráter mélyén, a nem értett, épp csak megpillantott rettenet elől menekülve, erősen lecsökkent oxigénszint mellett, a teljes magárahagyottság élményével, annak tetszeni fog az Apollo 18!

Mióta az amerikai szupergagyik egyre gagyibbak és egyre szuperebbek, azóta fokozottan tudom értékelni az egyszerű és

hatásos filmeket, mint ezt is! A digitális kor adta lehetőségekkel élni tudó, fantáziadús filmek eddig jellemzően nem tősgyökeres amcsik, legalábbis a nevükből következtetve. A tehetségről árulkodó alkotás nem nélkülözi a zombi- és vírusfeelinget sem, de a legjobbak a holdfelszíni fuldokló, klauszrofóbiás jelenetek. Meg amikor tanácstalan űrhajósok botcsinálta konspiratológusokká válnak. Rádöbbennek, hogy elárulták őket, és a fejesek „odalegn” többet tudnak erről az egészről, mint ők itt „fenn”. Mivel a '70-es években vagyunk, nem maradhatnak ki az egészről az oroszok sem. A film egy kicsit rövidnek tűnik (86 perc), de csupán a mai szuper, dergrandióze megaprodukciónak mérten. A NASA természetesen hivatalos közleményben tagadta, hogy a filmnek valós alapja lenne. Ez még a bemutató előtt volt. Gondolom azért, mert eléggé dokumentálisra sikerült, de azért van még itt valami. A film végén adatokat kapunk arról, hogyan kezelték a Földre hozott kőzetmintákat. A film hatására ez bizony a nyugalom megzavarására alkalmas!

Apollo 18 - 2011

Rendező: Gonzalo López-Gallego

Forgatókönyv: Brian Miller Cory Goodman

Színészek: Warren Christie, Ryan Robbins, Ali Liebert, Lloyd Owen, Andrew Airlie, Michael Kopsa, Kurt Max Runte

Homoergaster

November

Az MTV stílusosan augusztusban tűzte műsorára a „November” c. filmet. Bevallom nem tudok számot adni róla, miért programoztam be ezt a semmitmondó című alkotást, de nem bántam meg. Amikor megláttam a műsorúságban, valamiért azonnal haraptam rá. Talán azért lehetett ez a felkocozott reakció, mert, egy felnőtteknek szóló könyvben a „főhős” egy elmekórtani eset kalandjai végén – hullákat lopdos, hogy közösjön velük – midőn lebukik, október utolsó napján, éifeltájt őli meg magát, mielőtt elfognák. „Mindjárt november!” – állapítja meg utolsó gondolataiban... Talán ez az olvasmány sokk az oka, de lehet, hogy nem, s csupán megézés volt.

A cím nem egy szuperprodukción takar, ugyanakkor kijelentem, hogy sokkal súlyosabb élmény, mint egy grandióze szupermozi. A hősnő tipródása, nyomozgatása, önvizsgálgatása, nem más, mint egy halálvízió, ahogy egy bolt padlóján fekszik, átlótt gyomorral. A fiktív jövőbe tett utazása háttorzongató párhuzamot von a „Jákob lajtorjája” c. korábbi filmmel, bár ez nem horror, nem háborús pszichodráma, csak pszichodráma. A klasszikustól eltérően nem a távoli jövőben bolyong, csak egy hónapot ugrik. Különös, hogy a dráma pont november 7-én történik. Ezen a vidéken november 7 sajátosan neuralgikus dátum, de hiszem, hogy a filmet megnézőknek is az lesz.

A főszereplő hölgy próbálja feldolgozni, hogy lelőtték a barátját egy vegyesboltban, amikor az csokit akart neki venni. Pszichológushoz jár, ahol visszatérően nem jó a lift, ő pedig a kérdésre, miért liheg, ezzel indokolja meg. Saját időutazásban felidézi a megismerkedésüket. Több verzióban láthatjuk a férfi lelövését. Ez azért még a leggyanútlanabb nézőben is kétségeket ébreszthet. Amikor pedig fotóművészként egy hangsúlyozottan nem európai diákokból álló csapatnak a tanfolyamot tartva egy diasorozat végén a gyilkosság helyéről készült diát talál, amin magát is látja, s a megölt barátját, nem vállalja senki a képet. Ráadásul a rendőr, akinek odaadja, mint bizonyítékot, kideríti, hogy a képet ő maga készítette... ami ugye képtelenség, a nő sem

fogadja el. Ez már az álmok logikája. Vagy még inkább annak logikátlanságát sugallja. Ez az álomszerűség fokozódik, minden egyes részben, egészen a horrorig.

A három szakasz: tagadás, kétségbeesés, elfogadás. Háttorzongató, amikor a dián töpreng, és a tévéje bekapcsol – magától – aztán a biztonsági kamera felvételét látja a rablásról! A néző végigéli a fokozatokat a hősnővel, közben olyan súlyos élményt kap amit a szuperprodukciónak izzadságosan se tudnak. Az egyik kedvencem az üzenetrögzítő. A halott férfi hangját nem képes letörölni róla, visszahallgatja, többször is. Aztán egyszerre csak csörren a telefon és a halott férfi beszél hozzá! A drámát, a rablást és gyilkosságot többször újralátjuk, egészen különös hangulatú, hogy egy kicsit mindig másként. Az egyik alkalommal a gyilkos ráfogja a fegyvert, és itt felébred, rémálom volt, zúg a füle. Aztán meg azt hiszi, hogy megsüketült. A fül-tisztító jelenet igazi horror, nekem a Poltergeist c. hírhedt Spielberg film önszetszedős jelenetére hajaz. Egy fekete-fehér fénykép is fontos motívum. A képen egy kéz, és egy homályos alak látszik. Ez a kép leesik a falról, a barát el akarja vinni, stb.

Nem szeretném elmesélni a filmet, ajánlom inkább a megnézését. Ez a súlyos pszicho-romantikus-dráma az ingyecnek készült. Azoknak akik szeretik az álmok furcsa világát, és a határmezsgye rémvízióit. Ez a film a sors, az élet-halál... és a szerelem drámája, a Jákob lajtorjája békebeli párja...

Homoergaster

Decemberi események, érdekességek

1999. december 2. egészségesen született meg

„1999-ben egy magzati méhen belüli műtét során a kis 21 hetes Samuel keze kicsúszott a méhből, és a sebész hozzá képest hatalmas ujjá gyengéden visszasegíti az apró kezét a védett anyaméhbe. A kisfiút súlyos gerincproblémával műtötték, majd a méhet visszazárva rendszeren fejlődött, és 1999. december másodikán egészségesen született meg.” ...

„A műtétet a méhen belül hajtották végre, tehát a magzatnak semmilyen része nem került ki a méhből. A méh külsején végzett finom mozgató segítségével állították be a magzatot az operációhoz szükséges helyzetbe. A teljes operáció egy és egy-negyed órát vett igénybe, és amikor elkészültek, mindannyian megkönnyebbülten sóhajtottak fel. Az orvos a szeme sarkából azt látta, hogy a méh megrázkódik, majd hirtelen egy teljes kar bukik ki belőle, ami visszahúzódott, míg csak a kis kéz látszott. Az orvos odanyúlt és megemelte a kezét, mely rögtön reagált és megszorította az orvos ujját. Azt orvos megrázta a pirinyó öklöcskét. Az egész olyan gyorsan történt, hogy a mellette álló nővér csak annyit kérdezett:

- Mi történt?
- Kinyúlt a gyerek a méhből - mondta.
- Ó, mindig ezt csinálják - felelte.”

1848. december 3-5., 20-26. krónikája

A dicső emlékü forradalom ekkor már honvédő háború, néhány érdekes részlet következzen ebből az időből.

December 3-án William H. Stiles, az Egyesült Államok bécsi nagykövete levélben közli Kossuthnal, hogy felkereste Windisch-Gratzet, aki nem hajlandó a magyarokkal semminemű tárgyalásba bocsátkozni.

Ötödikén Székesfehérvárott egy kút ásása során megtalálják III. Béla király és felesége, Komnénosz Anna sírját.

James Knox Polk amerikai elnök a kongresszushoz intézett üzenetében megerősíti a kaliforniai arany felfedezésének hírét. Kítör a kaliforniai aranyláz.

Huszedikén Kemény Farkas őrnagy és Czetz János alezredes megverik Szurdoknál Jablonsky cs.kir. ezredes csapatait.

Ezen a napon Luis Napoleon Bonapartét átveszi a francia köztársaság elnöki tisztét, és Odilon Barrot-t nevezi ki miniszterelnöknek.

December 26-án Puchner altábornagy utasítja a román népfelkelőket, hogy hagyjanak fel a kegyetlenkedésekkel, mert tetteikért rögtönítélő bíróság előtt fognak felelni.

1945. december 5. öt torpedóbombázó eltűnése a Bermuda háromszögben

Ezen a napon kora délután öt Avenger típusú torpedóbombázó repülő emelkedett a levegőbe a Fort Lauderdale-i támaszpont betonjáról. Az egység gyakorló bevetésen volt. A feladat elvégzése után fél öt körül a Flight raj eltűnt, nem találtak roncsokat, sem olajfoltot. Az eset nagy vihart kavart. Furcsa rádióadások, zavaró, érthetetlen körülmények növelték a káosz. A katonai vizsgálóbizottság nem tudott megnyugtató választ

adni a hogyanra és miértre, és ezt a jelentésében el is ismerte.

Az egyik a katona mentalitásra elmebajt hozó, az egyik repülő esete. Alan Kosnar őrmestert rendkívüli rossz előérzet gyötörte, ezért felmentését kérte a csapatorvosnál ezen repülés alól. A háborzongató az volt, hogy a raj hivatalosan teljes létszámmal indult el. Amikor ez kiderült, azonnal létszáml ellenőrzést tartottak, senki sem hiányzott! Akkor ki repült az őrmester helyett?

Az elmúlt évtizedekben többször is megtalálni vélték a raj egy-egy gépének roncsait a tengerfenéken. Mindannyiszor kiderült alaposabb vizsgálat után, hogy nem a Flight 19-hez tartozott a roncs. Egy érdekes hír, hogy a raj parancsnoka, Charles Taylor hadnagy állítólag egyszercsak visszatért Fort Lauderdale bázisra, 1991 márciusában! A hadnagy szerint ő mindössze fél órát repült valami furcsa ködben, ami egy folyosót formázott, s amikor kibukkant belőle, 1991-ben találta magát...

1956. december 6. vöröszászlós tüntetés

Az ún. vöröszászlós tüntetés valójában egy provokáció volt ezen a napon a nyugati pályaudvarnál. A BM Országos Rendőrfőkapitányság 3-as osztálya ügynökökkel figyelte az akciót. Azért szervezték ezt a „tüntetést”, hogy a válaszként kialakuló tömegdemonstrációt szétverhessék. A mintegy 300 főnyi „tüntető” röplapokat osztogatott, a 9. kerületi MSZMP intézőbizottsága nevében. A menet az akkori, később felrobantott Nemzeti Színházig zavartalan volt, innentől felháborodott járókelők zavarták meg. El akarták venni a vörös zászlókat, és szidalmazták a felvonulókat, például árulózták azokat. A tömeggé duzzadt csoportok összetűztek a vöröszászlós tüntetőkkel. A nyugati pályaudvaron összevont karhatalom és a szovjet páncélosok tüzet nyitottak, a tömeg széteszlett. Őt személyt azzal vádoltak meg, hogy késekkel és kézigránátokkal akarták megtámadni a menetet. Őket a helyszínen tarkón lötték. A lövöldözésben több véltlen járókelő is meghalt, néhányukat azóta sikerült azonosítani is.

1941. december 7. a Pearl Harbor-i támadás

3 hónappal a japánok legyőzése után egy texasi szenátor összehívta a közös kongresszusi bizottságot, hogy kivizsgálják a támadás körülményeit. A kimerítő vizsgálat 25 ezer oldalas dokumentum gyűjteményt eredményezett. A bizottság a bázis vezetőit okolta, és az ekkor már halott Franklin Delano Rooseveltet pedig felmentette a felelősség alól. Nézetem szerint egy vizsgáló bizottságot két okból alakíthatnak:

1. meg akarják ismerni az igazságot
2. el akarják kenni az igazságot

Csatlakozom azok véleményéhez, akik szerint ebben az esetben az utóbbiról van szó. 1941 decemberében, közvetlenül a támadás után már hallatszottak olyan hangok, melyek az elnököt vádolták meg bűnös hanyagsággal, sőt összeesküvéssel. Azt állították: az elnök csalétkül használta Pearl Harbort, hogy Amerikát beugrassa a háborúba, amire vágyott, elsősorban a németekkel. Az elmélet szerint Rooseveltt az összes japán rejtjeles üzenetet elolvasta, mert akkoriban már a kódfejtők feltörték a japán rejtjelkódot. Mivel ezeket a kulcsfontosságú jelentéseket, amikből tisztán körvonalazódott egy Pearl Harbor elleni támadás, a bázis parancsnokai nem kapták meg, összeesküvést sejtettek. Például azt, hogy az amerikai diplomácia szándékosan olyan feltételeket diktált a nyersanyaghiánnyal küzdő Japánnak, amiket egyetlen nemzet sem tudott volna elfogadni. Valósággal terelték a japánokat egy támadás felé.

December 6-án az összes japán nagykövetség kapott egy minden eddigénél hosszabb, veszjósló szövegű anyagot Tokióból: „Nem kevesebb, mint maga a Szóven Birodalom került veszélybe azáltal, hogy az angol-amerikai gyarmatosító dominancia az elmúlt száz évben földrajzilag körbezárta hazánkat. A japán kormány a továbbiakban nem fogja tűrni ennek az offenzív politikának a továbbfolytatását.”

Előzőleg, november 15-én George C. Marshall tábornok, a US Army vezérkari főnöke (későbbi Nobel-békedíjas, a róla elnevezett európai gazdasági segélyterv atyja, stb.) összehívja a vezető amerikai sajtótermékek húzóneveit (Associated Press, Time, Newsweek, The New York Times, stb.), és tájékoztatja őket arról, hogy a Japán kódokat olvasva (!?) egyértelmű: a háború közeleg. „We know what they know and they don't

know we know it!” – mondta állítólag a vezérkari főnök és csipentett a szemével. Magyarul: mi tudjuk, amit ők tudnak, és ők nem tudják, hogy mi tudjuk! A bekövetkező támadás a klasszikus villámháború képét mutatta: az égbolt üres, a támadók uralják, az ellenség meglepett, képtelen az összehangolt védekezésre, veszteségei súlyosak. 2403 fő halt meg, 20 hajó süllyedt el, 190 repülőgép semmisült meg, javarészt a földön az amerikai oldalon. Miközben csupán 55 fő és 29 repülő volt a veszteség a támadó japánoknál! Murphy törvénye szerint egy titkot akkor rejthetünk el leghatékonyabban, ha egy bizottságot bízunk meg a felderítésével. Eddig 10 ilyen szeánszot szerveztek, de csak a hivatalos verziót: ártatlan Amerika, agresszor Japán -szajkózták legutoljára 1995-ben.

1917. december 10.

Az U-40 portyázásra indul a földközi tengeren...

Másnap a zuhogó esőben felszínen haladt. A Jón tengeren elengedett egy kórházhajót, aztán kellő időben észrevett egy tengeralattjáró-vadászt, így gyorsan alámerült. Másnap fogtak egy rádióadást, ami róluk szólt, és az antant hajókat a jelenlétükre figyelmeztette. A naszád Málta közelébe ért, itt néhány napon belül 3 kórházhajót is láttak, konvojt azonban csak egyet, ez azonban túlságosan messzire volt, le kellett mondaniuk a vadászatról. A karácsonyt Málta és Alexandria között töltötték, még egy nagyon távoli konvojt figyelve meg. Máltától északra december 31-én búcsúztatták az 1917-es esztendő. Január elsején 14 óra 25 perckor két gőzösből és egy kísérőhajóból álló csoportot vettek észre. Az U-40 14:55-kor merült le, 15:35-kor futott ki a torpedó, mely a lanszírozást követő 21. másodpercben telibe kapta az 5134 bruttóregisztertónnás brit Sadon Hall nevű gőzöst. A robbanás meg a tengeralattjárót is megrázta. A parancsnok félóra múltán periszkópon még látta a süllyedő hajót, amelynek a farán egy tíz centiméteres löveg volt. Amikor az U-40 18:15-kor a felszínre emelkedett, a tenger üres volt.

1975. december 15.

Amerikai Egyesült Államok Paramount filmstúdió

Harlan Ellison író részt vesz egy megbeszélésen, a tervezett Star Trek film ötletelésén. A vezetés NAGYSZABÁSÚ ötleteket várt tőle és másoktól, és ezt állandóan hangsúlyozták. Két verzió van arról, hogy mi történt. Az első, a legenda, szerint Ellison csöndben hallgatta az élő pulzárrol, és hasonlókról szóló dialógust, majd miután jól felhúzta magát, szót kért: Az Enterprise áthalad egy gigaféreglyukon, és milliányi fényév megtétele után egy szürke falhoz ér, ami a világegyetem vége. Scotty ionágyúval átrobbantja, és a túloldalán ott dekkol lsten. Ezt sem találták elég NAGYSZABÁSÚ-nak, így Ellison nemzetközi karjával távozott. A másik verziót maga az író mesélte: Az volt az ötlete, hogy az Enterprise az ismert univerzum határán visszacsúszik az időben az ember megjelenése előttre. Az emberrel párhuzamosan fejlődnek a hullók, és esélyesebbek a dominanciára. Míg a földön az emberek kerekedtek felül, másutt a hullók. Az Enterprise legénységének meg kell küzdenie az értelmes hullókkal, akik meg akarják változtatni a Föld jövőjét, közben még morális válságba is kerülnek, hogy joguk van e kiirtani egy fajt az ember jövőjéért. Ekkor megpróbálták a sztoriba csempészni a majákat, meg a naptárukat. Ellison azt felelte erre, hogy a pleisztocénban még nem léteztek a maják. Az volt a reakció, hogy nem számít, a maják legyenek benne! Erre ő: Ez baromság! Ezzel felcíhelődött, és kísértalt a Star Trek filmből.

1944. december 16. az ellentámadás

Közeledett a karácsony, és a nyugati front elcsendesült. Miután az 1. amerikai hadsereg belátta, hogy a Siegfried vonallal nem boldogul, alábbhagyott a lövöldözés, sőt meg is szűnt. Egyedül a Hürtgen erdő melletti események érdemelték ki a háború jelzőt, másutt viszonylagos béke honolt, Aachentől Trierig. Délen Metz megerősített erődje ellenállt, Patton két hónapja egyhelyben toporgott. Ahogy közeledett a karácsony, úgy hagyott alább a harc, míg végül az Angliát támadó V-1-esek sivatása is elhalt. Csönd lett, nagy csönd.

Ekkoriban történt, hogy egy luxemburgi fickó jelentkezett az amerikaiaknál. A kihallgatóinak azt vallotta, hogy őt és családját szabályosan elrabolták a németek, aztán alaposan kikérdezték az

amerikai erőkről. Azt is elmondta, hogy mielőtt megszökött, rengeteg német katonát, harci járművet látott, és hallott egy megjegyzést, miszerint karácsonyra Párizsban lesznek. A vallomása érdektelenségbe fulladt, egyedül az keltett harsány kacajt, amikor a németek párizsi terveiről beszélt. Szegény fickó azt gondolhatta, hogy ez a háború már mindenkinek az agyára ment, csak azt tudta, hogy ő mit látott és tapasztalt, és hogy ő szólt!

A békebeli hangulat megdöbbenetette a 106-osok újoncait is, akik nem hittek a szemüknek, amikor megérkeztek az első vonalba. Petusen törzsörömmestert, aki akkor 20 esztendő volt, a következő szavakkal fogadta a 2. hadosztály veteránja: „- Ott a retyó! Szevasz!” Ezzel az őrmester átesett élete legrövidebb eligazításán. Jellemző eset volt, amikor egy őrjárat során az amerikaiak szembetalálkoztak egy német őrjáratral. A németek nem lőttek, és ők sem, így mindkét csapat ellenségeskedés nélkül folytatta útját. Bár a szövetséges hírszerzők tudták, hogy az elit Grossdeutschland gyalogos hadosztály, és a 12. SS Hitlerjugend hadosztály is a környékre érkezett. Arról is értesültek egy dezertortól, hogy a 12. SS páncéloshadosztály a közeli Loshheim erdőben lapul, de a légi felderítés ezt nem igazolta, mivel a németek szigorúan betartották az álcázási szabályokat...

1944. december 15-ről 16-ra virradóan Klaus Ritter és nyolc bajtársa beindították páncélosaikat, és elindultak Brandscheid felé, körülöttük mindenütt német katonák tartottak nyugat felé. Brandscheidnél két órát pihentek. Velük szemben, a 2 km-re lévő dombok mögött az amerikaiak aluskáltak. Fél ötkor a járművekre szálltak, semmilyen parancs nem hangzott el, mindenki tudta a dolgát. Az idő lassan telt, várakoztak. Aztán a páncélosok életre keltek, és elindultak, fél hat volt.

Később a szomorú véget ért 106-os, 28-as, és 14. lovasezred túlélői meg voltak győződve róla, hogy áldozati bárányként állították őket védhetetlen pozícióba páncélos és tüzérségi támogatás nélkül. Ők azon a 130 km hosszú vonalon még tartalékokkal sem rendelkeztek. A hadművelet során Middleton tábornok 60.000 gyalogosának egyharmadát megölték, vagy fogságba esett az első hét során. A front látványosan és brutálisan összeomlott. Vajon az amerikaiak hogyan ítélik meg Eisenhower, az egyesített szövetséges haderők főparancsnokát, a későbbi leendő elnököt, aki tudta, hogy a németek támadnak majd, de nem tett semmit, mert éppen ezt akarta? Vajon 1944. december 16. egy újabb szárazföldi Pearl Harbor volt?

1914. december 24. karácsonyi fegyverszünet

1914 decemberére már ötödik hónapja tartott a háború, melyet augusztusban azzal az ígérettel indítottak a front mindkét oldalán, hogy nem lesz hosszú, és karácsonyra mindenki hazatér. 1914 novemberére már látszott, hogy ebből nem lesz semmi. A vezetés mindkét oldalon aggódott, mi lesz, ha a magukat becsapva érző katonák önhatalmúlag beszüntetik a harcot. Az eltelt öt hónapban, miután a Schlieffen-terv kudarcot vallott, megkezdődött a nyugati fronton az állóháború, a jól ismert és meggyűlölt lövészárkok-rendszer kiépült közel 1000 km-en az Északi-tengertől Svájcig.

Karácsony este, 1914 decemberében. A német oldalon valami furcsa történt, a sötét senki földje fölött olyan hangok hallatszottak, melyeket háborúban sosem hallani: a németek énekeltek! Az angolok először azt hitték, ez valami csel. A németeknek akkor még sokkal többet jelentett a fenyőfa, a karácsony, mint az angoloknak... nem volt csel. Másnap reggel a britek nem tudták mire vélni, ami a senki földjén történt. Egy fegyvertelen német közeledett, kezében egy feldíszített fenyőfával... nem lőttek. A német árkokból katonák bújtak ki, és intettek. Eleinte félték egymástól, aztán sorban előjöttek, kimerészkedtek a senki földjére, és megtörtént az első kéz-fogás! Beszélgetni kezdtek. Immár egymás barátainak tűntek. Hirtelen eldöntötték: nem harcolnak, nem törnek egymás életére, karácsony van!

Csoportokban nevetgeltek, kezet ráztak, nem törődve egyik tiszttal hepciáskodásával. Ezeknek a fiatal férfiaknak meg sem fordult a fejében, hogy amit akkor tettek, az később legenda lesz.

A karácsonyi fegyverszünet hamar csupán kedves emlékké, aztán legendává vált. A következő háborús években decemberben napiparancsban tiltották meg az ellenséggel való barátkozást... nem került sor rá többé. Az első világháború egy több

mint 4 éven át tartó pokol volt, melyben mindössze egyetlen rövid időszakra csillant fel az emberség, egymás tisztelete... a béke.

Azon a helyen, egy sáros belga szántóföldön, ahol először fogtak kezet az ellenségek, azóta is minden évben megemlékezéseket tartanak.

1991. december 25., Szovjetunio

A Kremlről, és máshonnan is bevonják a vörös zászlót, miután Mihail Gorbacsov tévéadásban bejelentette, hogy lemond a kommunista párt főtitkári posztjáról. Ezzel véget ért a föld legnagyobb kommunista államának 1917 óta tartó véres története.

1979. december 27. Afganisztán

Ezen a napon egy szovjet alakulat elfoglalta Amin elnök kabuli palotáját, a brit külpolitika akkori vezetője, Lord Carrington az „oroszk” megbüntetését követelte. 1980 januárjában Párizsban került sor egy amerikai-angol-francia-nyugat-német találkozóra, ahol az afganisztáni helyzetet is megvitaták. Ezen Zbiegniew Brzezinski, Carter amerikai elnök nemzetbiztonsági tanácsadója azt javasolta, az afgánokat Pakisztánon keresztül lássák el föld-levegő rakétákkal. A franciák Szaddam Huszein közreműködésével segítették volna az afgán ellenállást. A franciák szerint a szovjet beavatkozás után a Nyugat feladata az, hogy az iszlám világ tiltakozó hangulatát fenntartsa, ehhez pedig remek eszköz az afgán lázadók fegyveres támogatása.

Sir Robert Armstrong, a kormányfő titkára szerint feltétlenül szükség van az afgánok katonai támogatására, „élénkitendő és támogató az ellenállást.” Armstrong szerint a nyugati beavatkozás azért is fontos, hogy lassítsa a szovjetek berendezkedését Afganisztánban, az afgánoknak nyújtott segítség „reményt ad arra, hogy ez a folyamat lényegesebb több időt vesz igénybe, mint más körülmények között, az afganisztáni partizán mozgalmak az iszlám ellenállás központjává válik, melyet kívánatos a továbbiakban tovább szítani.”

1998. december 31. – 2000. december 31. Személyes emlékek

'98. december 31-én az azóta már megszűnt Termál tej termelőszövetkezet éjszakai műszakjában dolgoztam. Nulla órákor többedmagammal figyeltem Szentes város központja felől látható tűzijátékfényeket. Ahogy bambultam, csupán egy hibbantán körbe-körbe keringő gondolat kattogott a fejemben: „Uramisten, 1999 van, és ebben az évben lesz az új csilágháború film bemutatója!” Sőhajtoztam ott a hidegben. De k...va messze van még szeptember, a magyarországi premier! Aztán mentem és megpróbáltam feltörni a befagyott itatóvályukban a jeget, meg fölszagatni a placról az odafagyott takarmányt...

2000. december 31-én 23:59-kor már készenlétben álltam a hi-fi tornyom mellett. Amikor nulla óra lett, és odakinn kitört a háború: petárdák-rakéták-trombiták-visítás-üvöltés-okádás, nos, akkor én elindítottam a bekészített CD-t, a 2001 Úrodüsszeia c. film zenéjét. Teljes hangerőn felhangzott az „Also sprach zarathustra”, és azt gondoltam: „ez most már biztosan a huszonegyedik század, a legendás film éve.” Sem nekem, sem másnak nem volt róla fogalmam, hogy a 2001-es év nem az Úrodüsszeia éve lesz, hanem a tornyoké...

Források: Charles Whiting: Az utolsó támadás; Földi Pál: A halál 50 órája; Csonkaréti Károly: Gyorsmerülés; Szerdahelyi Szabolcs: Hiányzó cölöpök; 1848-1849 a forradalom és szabadságharc képes története; Regiment hadi história magazin 2009/4 2011/4; Stephen King: Dance Macabre; Internet

A szerző megjegyzése:

Ez az összeállítás az AKF decemberi számában jelent volna meg, ám a pályázati művek fontosabbak voltak, és nem jutott hely. A szöveg felkerült a netre. Közben elolvastam Stephen King: Dance Macabre c. tanulmányát, melyben az egyik terjedelmes lábjegyzet ismerteti az Ellison sztorit. Valamint eszembe jutott a CCCP befuccsolása is, így utólag ezeket beletettem.

Homoergaster

Csepregi Tamás: Szintetikus Álom

Az én világom nem túl nagy. Ha akarnám, egy hónap alatt körbe tudnám járni, folyton csak egy irányba haladva, majd visszaérnék a kiindulási ponthoz – bár nem tudnám előre megmondani, melyik irányból.

Elhagyni se tudom. Viszont a birtokában állok annak a képességnek, hogy elutazzak más helyekre. Nem kell ehhez, csak egy csendes zug, és egy apró varázslat. Olyankor távoli világok nyílnak meg előttem, akár csak egy könyvnek a lapjai.

Legutóbbi utazásom Csepregi Tamás világába sodort, a Szintetikus álomba.

A helyszín egy idegen világ – bár már többször jártam arra utazásaim során, és bátran állíthatom, egyik kedvenc helyem, a Delta Centauri negyedik bolygója után – a Föld. Annak is a közeljövője, ott pedig Pest-Buda.

Ahogy az utcákon sétáltam – bepillantást nyerve a történet helyszíneire, messziről meglesve a szereplőket – magával ragadott a hangulat, a hely varázsa. Bár – amint észleltem – a bennszülöttek nem voltak valami elégedettek. Mindenesetre én lubickolva szívtam magamba a megannyi újdonságot – helyeket, tárgyakat, embereket. Minden olyannyira más volt, mint az én világom.

Egy hasonlóság akadt csak: ott is léteztek zombik. Bár másképp néztek ki, és máshogy is viselkedtek.

„Időnként néhány zombi lefeszíti az acéllemezeket, hogy felszenvedve magukat a lépcsőkön, pár másodpercig repülőset játszhassanak a teraszról kiugorva.” Ez a mondat rögtön megtetszett, és már ott is álltam a Deák téren, mosolyogva figyelve a bizonyos zombi rövid, lapos ívű szárnyalását, emélyítő toccsanását.

Később már abban a Nagykörútról nyíló bárban ültem, ahol az eseményszálak többször összefutnak. Tetszett a hely, bár az igazat megvallva mindezidáig nem sok bárban ücsörögtem.

Rendeltem magamnak egy italt – csak úgy véletlenszerűen választva –, belekortyoltam a bejárat felé nézve, és kellemesen bizsergető érzés szaladt át rajtam. Egyrészt a földi alkohol hatására, másrészt azért, mert tudtam, hogy az egyik szereplő mindjárt belép azon az ajtón.

De hogy ki, azt nem árurom el.

Most ne zavarj.

Újra itthon vagyok. Fogom ezt a papírt, összetekerem és palackba zárom. Majd beteszem az üzenetközvetítő gépembe, és találmra elküldöm párezer helyre.

Így ajánlom neked is az élményt, kedves ismeretlen ismerős – ha valaha elér ezen üzenetem.

Craz

Frank Herbert: Csillagkorbács

Hogyan lehet beszélgetni egy csillaggal? Hogyan lehet megérteni egy, a miénktől teljesen eltérő fogalomrendszerben gondolkodó entitást? Miként lehet rávenni arra, hogy szellemével teljesen ellentétes dolgokat tegyen meg úgy, hogy annak ne is legyen tudatában? S miként lehet ráébreszteni arra, hogy amit tenni akar, milliárdnyi értelmes életbe kerül? Ilyen, s ehhez hasonló súlyos kérdéseket feszeget Frank Herbert a Csillagkorbács című könyvében.

Herbert nem kertel. Rögtön a könyv elején ránk zúdítja univerzumának lényeit, aktuális problémáit. A Cordiality nevű bolygón találnak egy kalebán labdát. Ez leginkább amiatt érdekes, mert kalebánok tömegei tűntek el, s minden egyes eltűnés után értelmes lények százai haltak meg, vagy örültek meg. Nem elhanyagolható az a tény sem, hogy a kalebánok „üzemeltetik” a Cs' szem-dimenzióajtókat, amelyen keresztül értelmes lények milliói közlekednek nap mint nap.

Alichnio Furuneo, a Cordiality planetáris ügynöke egy tapirizión keresztül veszi fel a kapcsolatot az éppen negyvenötödik feleségétől elvált Jorj X. McKie különleges szabotőrrel, hogy vizsgálja meg a talált kalebán labdát. A történet onnantól kezd bonyolódni, hogy McKie bejut a labdába...

Mint Herbert könyvei általában, ez sem egy könnyű esti olvasmány. Egyrészt igen nehéz letenni, olvastatja magát, másrészt a mondanivalót sem egyszerű megemészteni, vagy egyáltalán fölfogni. Ugyan véleményem szerint nem olyan kifinomult, mint akár A Dosadi kísérlet, vagy a Dűne sorozat, ám valójában nem marad el egyik mögött sem. Igazából azt mondanám, hogy más egy kicsit a hangulata, mint a többinek, főleg a Dűnéhez képest, de ez egyáltalán nem baj.

Már itt is előkerülnek az egyéni problémák mellett a társadalmi, politikai berendezkedések gondolatai is, mi több, ezek lazább vagy szorosabb összefüggései is.

„Elszigetelt párosként felfogva a Kormányzás és az Igazság kölcsönösen kizárják és akadályozzák egymást. Éppen ezért minden társadalomnak szüksége van egy harmadik hatalomra is, hogy

működjön mind a kormányzás, mind az igazságszolgáltatás. Ezért nevezik néha a Szabotázsirodát „harmadik hatalmi ág”-nak.” - Részlet egy alsó tagozatos tankönyvből.

Persze felmerül a kérdés, hogy mi is az a Szabotázsiroda, s mi okból jött létre? A választ a könyv fülszövegében találjuk meg:

„...a galaxis – zsarnoki demokrácia alatt szenvedő – lakói arra kényszerülnek, hogy felállítsák a Szabotázs-Irodát (Szablrít), amely fékezi a kormányzati gépezetet, és ahol lehet, gátolja annak szertelen tobzódását. A Szablr ügynökeinek jogukban áll szabotálni és zaklatni a kormányzat, illetve a közigazgatás hivatalnokait, valamint a gazdasági élet főszereplőit. Magánszemélyeket azonban tilos háborgatniuk.”

Az 1969-ben írt, s először 1970-ben megjelent történet vérbeli science-fiction, s – mint Herberttel kapcsolatban szinte mindig – felmerül a kérdés, hogy ő volt ilyen előrelátó, avagy a világ ennyire kiszámítható. Valahol sajnálom, hogy művei közül egyedül a Dűnét vitték eddig filmre – többször is –, hiszen a Csillagkorbács és A Dosadi kísérlet is megérne két egész estés mozit, főleg a mai filmes technikák világában, akár 3D-ben is.

Amíg azonban eszébe nem jut valami hálivúdi progyuszórnek vászonra vinni, addig minden olvasni szeretők, gondolkodók embernek szívből ajánlom a Csillagkorbácsot (is) Frank Herbert művei közül.

Jimmy Cartwright

